

MAGYAR CSERKÉSZ

MÁRTON-L. 1928

Magyar Kender- Len- és Jutaipar

R. T.

BUDAPEST, V., FALK MIKSA-UTCA 26—28.

Telefon: T. 278—36; J. 430—55.

Gyárak: Pesterzsébet, Ujszeged, Dunaföldvár.

Hazai legnagyobb sáborgyár. ~ ~ A Magyar Cserkészszövetség hivatalos szállítója.

Hivatalos típusú örsi sátrak, 200 és 250 cm-es cserkészsátorlapok.
Katonai, pék- és kórházi sátrak.

Megrendelések

*a Magyar Cserkészszövetség útján is eszközölhetők, árak ugyanott megtudhatók.
Kívánságra árjegyzékkel szolgálunk.*

Csapat-, raj- és örsi

Árajánlattal díjmen-
tesen szolgál:

ALAPÍTÁSI ÉV 1863.

ZÁSZNÓK a legegyszerűbbtől a legdíszesebb kivitelig.

OBEBBAUER A. UTÓDA EGYHÁZI SZEREK ÉS
ZÁSZNÓK GYÁRA

BUDAPEST, IV., VÁCI-UTCA 41. TEL.: AUT. 833—44.

MAGYAR CSERKÉSZ

A MAGYAR CSERKÉSZSZÖVETSÉG HIVATALOS LAPJA

DIÁKCSERKÉSZEK! HOZZÁTOK SZÓLOK.

Igen, ezek a sorok elsősorban tinéktek íródnak diáktestvérek, akik kipihelve, felüdült lélekkel, a nyár sok kedves emlékével gazdagabban már gyülekeztek a régen nem látott iskola körül. A ti életekben olyan nagyon fontos dátum szeptember elseje, hogy nem veszik rossz néven az iskolába már nem járó iparos és kereskedő cserkésztestvérek, ha most tinéktek írom a vezetőcikket, olyan kérdésről, amely kiváltképpen a ti témátok — diákoké.

Amikor így szeptember elején látom a jó szülőket, akik könyvekkel és füzetekkel megrakott fiaik után egymásután sodródni ki a zsúfolt könyvesboltokból, s amikor a könyvteher alatt mosolyogva roskadozó fiúk szíve fölött látom fel-felcsillanni a cserkészliliomot, mindig eszembe jut az az édesapa, aki az én cserkész munkám elején azzal döbentett meg: „tudja-e tanár úr, hogy ez a maguk cserkészkedése nagyon rosszul fog végződni, mert a gyerekeket egészen elvonja a tanulástól?”

Emlékszem, milyen méltatlankodva tiltakoztam e vád ellen. De az én emberem nem hagyta magát, váltig erősítette, hogy az ő fia is, meg más is hanyagabb, mióta cserkész lett, most „egészen bele van bolondulva ebbe az új gyerekdivatba“.

Nagyon bosszantott az eset. Másnap sorba jártam tanártársaimat s egyenként megkérdeztem, hogy mi a véleményük mindenik cserkészemről. Fájdalom — a válasz részben igazolta az édesapa aggodalmát. Több lelkes cserkészemről állapították meg, hogy „egy idő óta nem a régi, nem olyan jó diák“.

Azóta sok esztendő telt el. Sok cserkészt figyelhettem meg. Most már tudom, hogy nem alaptalan a vád: bizony akárhány cserkész olyan lelkesen, olyan lázasan adja oda magát a cserkészetnek, hogy ez a nagy hév elsodorja a legfontosabb kötelességének, a tanulásnak pontos teljesítésétől is. Így áll aztán elő az a szörnyen fonák helyzet, hogy a cserkész munkában előljáró legjobbak lemaradnak az iskolában, sokszor messze a legjobbak mögött.

Lássátok épen ez az, amit én most szeretnék veletek megbeszélni. Szeretném, ha megértenétek most mindjárt, az iskolai év elején azt, hogy a ti cserkészkedésetek jósága, komolysága el sem képzelhető az iskolai kötelességek hű teljesítése nélkül. Nem azt mondom én, hogy csak az lehet jó cserkész, aki tiszta jeles tanuló. Az Isten nem egyformán áldott meg bennünket a szellemi képességekkel sem. Nem mindenki tud az első sorba kerülni az iskolában. De a cserkész mindig eljut oda, ahova tehetségénél fogva eljuthat. A gyengébb tehetségű csak talán az elégségesig, de az a jegy is becsületére válik, mert komoly, verejtékes munkával, becsülettel szerezte meg. Nem cserkész azonban az, aki „megelégszik“ az elégséges- vagy jó rendűséggel is, holott képességei a jelesek közé vihetnék.

Kedves jó fiúk! Ezt értsétek meg, ezt vigyétek bele a ti diákéletekbe: minden magyar cserkésznek előre kell jutnia iskolai munkájában, amennyire csak istenadta képességei engedik! Aki megalkuszik, akinek „nem fontos“, hogy jeles, jó vagy elégséges lesz-e, aki nem érti meg, hogy az ő főfoglalkozása a tanulás, az begyűrött harisnyájú, cserkészcipős lábával is rútol tapossa a második törvényt.

Ne mondja nekem-senki azt, hogy a cserkész munka hív teljesítése miatt nem tud eleget tenni iskolai kötelességének! A cserkészlet lényege a magasabbrendűségre való törekvés. Jobbnak lenni az iskolában, az utcán, a játszótéren, odahaza, a testvérek között: növekedni — mint a 12 éves Jézus — Isten és emberek előtt való kedvességben. A cserkészlet egy új, lendületesebb, szebb élet, amelyet *mindig mindenütt élünk*. Ez az igazi cserkész munka. A többiből (csapatösszejövétel, őrsi összejövétel, ipari munka, kirándulás, játék, ének, táborozás) mint kedves és szükséges gyakorlatból csak annyit végzünk, amennyi nem hátráltat a legfontosabb teendőink hű betöltésében. De a szabad időt azután *egész lélekkel* erre a kedves gyakorlatra szánjuk.

Kedves cserkésztestvéreim! Azt tudjátok úgy-e, hogy a ti Édesapátok legszentebb hivatásának az ő szülői hivatását tartja. Tudjátok, hogy érettetek fárad, érettetek küzd, minden törekvése az, hogy ti minél boldogabbak legyetek. — És mégis úgy-e már ti is megértitek, hogy nem cselekednének bölcsen édesapátok, ha — hogy a ti örömtök nagyobb legyen — a hivatalos óráikat veletek játszva töltenék, ha veletek sétálnának, mikor pedig az üzleti vagy, más hivatás hívja őket, ha anyagi erejükön felül látnának el benneteket minden jóval. Pedig bizonyos, hogy nekik is jobban esne sokszor veletek örülni, mint gondjaikkal, nehéz hivatásukkal bajlódni, az ő szívük is repesne örömeben, ha minden kívánságotokat teljesíthetnék.

De úgy-e ti megértitek, hogy épen akkor a legjobb, a legönfeláldozóbbak ők, amikor keményen dolgoznak, éjt-nappal eggyéforrasztva fáradoznak, küzdenek úgy, hogy ti alig látjátok őket? Igen, mert ez a munka szerez nekik hírt, nevet, dicsőséget, talán vagyont is, de mindenképpen ez szerzi meg az emberek becsülését s mindennek gyümölcsét igazában ti élvezitek. Úgy-e értitek, hogy mennél jobban töltik be ők az ő hivatásukat, annál jobb apák lehetnek, annál büszkébbek lehetnek reájuk, annál több az, amit nekik köszönhetnek?

És úgy-e azt is belátjátok, ha az édesapátok elhanyagolná hivatalát, hogy minél többet legyen veletek, ha elfecsérelné vagyonát, hogy minél többet adjon tinéktek minden jóból, szépből; ennek az lenne a vége, hogy anyagilag is, erkölcsileg is tönkremenne s többé nem teljesíthetné még legjobban óhajtott, legkisebb atyai törekvését sem? Bizony ez a rosszul értelmezett jóság rossz apává tenné őt.

Lássátok, így van ez a cserkészzel is. Ha ti mohó vággyal mindent egyszerre akartok tudni a cserkészet-ről, ha nagy lelkesedésekben minden különpróbát hamar le akartok tenni, ha folytonosan ott sűrűgtök-forgtok az otthonban, de nagy buzgalmatokban megfélekedtek a latinról, a számtani feladatról, vagy a földrajzról, nyelvtan megtanulásáról — bizony mondom, nem sokáig tart a ti dicsőségtek. Azt megengedem, hogy hamarosan felszökik jó pontjaitok száma, sőt tán örsvezetőtök ki is jelenti, hogy ti vagytok az örs leg-használhatóbb, legtörekvőbb tagjai — de amikor majd jön az intőkonferencia, vagy a félévi értesítő, egyszerre odalesz minden dicsőség, oda édesanyátok lelkesedése,

édesapátok bennetek gyönyörködő mosolya s bizony még veszedelembe kerülhet a cserkészkalap és jelvény is. Röviden: ha ti a tanulás rovására szerzitek a jó pontokat, hamar kiszül, hogy rossz cserkészek vagytok, méltatlanok a lilimra.

Tudom, hogy nem most olvastátok, vagy hallottátok először a tanulásra való biztatást. Mégis kérlek benneteket: gondolkozzatok újra a hallottak, olvasottak felett! És akkor meg kell értenetek, hogy cserkészek nem lehetek az iskolai munka becsületes elvégzése nélkül.

Pedig úgy-e ti cserkészek, jó cserkészek akartok lenni? Legyetek hát derék diákok, öntudatos, az ismeretekre becsületesen törekvő jó tanulók. *Kálmán bácsi.*

PILLANATFELVÉTELEK A TÁBORBÓL.

A „profi” cserkészek.

Nagyon téved az, aki azt hiszi, hogy az erdők mélyén, isteni magányban nappal lehet pihenni, avagy jót aludni. Ha ebéd után aludni vágyódsz, veszel egy pokrót, keresel egy sötét, árnyas, fűves helyet és elnyújtódsz. Néhány perc múlva kiábrándulsz az erdei alvásból. Honnan, honnan nem, egyszerre csak 8—10 fajtájú légy mászkálását van módodban tanulmányozni, akár az orronon is. A fejed feletti fáról pontosan a homlokod közepére nagy pók ereszkedik alá. A fürge erdei hangyák — utánozván bennünket — turistásdit játszanak a lábaidon. Végre is megúnod, feladod a harcot és dörmögve viszed be a sátorba a pokrót. Alvás — szó sincs róla.

Néha azonban haszon is származhat a hánykolódásból.

Egy ilyen alkalommal nem messze tőlem nagyobb fiú-csoport heverészett ebédutáni pihenőjén a fűben. Beszéltek.

— Jóska, te mennyi táborozási segélyt kaptál a csapattól?

— Tavaly semmit. Nem kellett. Az idén 10 pengőt kaptam és kaptam.

— Hát te Sanyi?

— Én 15 pengőt. Hát te?

— Én is „profi” vagyok, 15 pengőt kaptam.

Ezzel számolgatni kezdték, hogy hány „profi” és hány „amatőr” van a táborozók között.

Bizony minden évben rosszabb az anyagi helyzet. Fogynak az „amatőrök!” *W. B. Makó 556.*

Napi jótett — felibe.

Furcsa cím úgy-e? Pedig pont úgy volt.

A 12. VIII. cserkészek díszítik sárvári táborukat.

Ha táborunkból a póstára akarunk menni, akkor lelket gyönyörködötető hatalmas, virágzó krumpliföldeken vitt keresztül az utunk. Emlékeztek még azokra a forró, júliusi napokra? — Noshát? egy ilyen forró délből egyedül másztam keresztül a krumpliveteményes dombokon a tábor felé tartva. A hő-

ség szinte elviselhetetlen volt. A keskeny csapáson szemközt mesebeli öreg anyóka jött lefelé, fáradtan vonszolva magas korától elnyűtt testét. A hátán rőzsecsomó. Most azt hiszi mindenki, hogy az eset tovább egyszerű. A rőzsét elvenni tőle, a faluba becipelni egy pillanat műve és kész a napi jótett. Pedig nem is úgy történt!

Összeértünk az anyókéval és köszöntöttük egymást.

— Nincs melege? — elegyedtem vele szóba.

— Hej, dehogy nincs, de délre még főzni akarok, kell a fa — volt a felelet. — Hova megy az úrfi?

Meglehetős munkámba került, míg megmagyaráztam neki, hogy én a „Csevice-forrás” vidékén lakom. Aztán hogy nem egyedül, hanem még sokan vannak velem. Aztán, hogy nem házban lakunk, hanem sátrakba, de azért nem vagyunk cigányok stb. A néni úgy kezdett viselkedni, mint aki érti a helyzetet. Hanem mikor meghallotta a „Csevice-kút” nevét, a szeme könnyes lett.

— Istenem, ha én még egyszer csevicét ihatnék!

— Hát miért nem iszik a néni, az egész falu odajár estefelé ivóvízért — vettem fel.

— Jaj kedves úrfi, én odáig már nem tudok elmenni. Nekem meg még amolyan vizet se nincs, aki adjon. Tudja, én olyan faluszegénye vagyok. Én vagyok Terka néni. Ugy lakom csak könyörületből a Pravda korcsmárosnál. Sok éve már annak, hogy én csevicét ittam, míg birtam, elmentem érte, de már nem bírok.

Elképzelhetetlen volt előttem, hogy valaki a természetadta ingyen ásványvízhez se tudjon jutni, de amikor a szegény öregasszony homályos fényű, őszinte szemeibe néztem s láttam remegő ajkait, az összetört testet, mely a világ minden nélkülözését magán viselte, mindent elhittem...

... Aznap estefelé Boros Jancsika ment a póstára.

— Jancsika — szóltam —, végy magadhoz néhány kulacsot, menetközben merítsd meg csevicével és vidd el Terka nénihez a faluba! Majd néhány szóval elmeséltem neki délelőtti élményemet.

Sötétedett már,

A XVI. B. I. K.-táborból. Tábori ambulatorium. Krisz F. felvétele.

mire Jancsika megjött a póstáról. Ugy csillogott a szemel!

— Parancsnok úr — mondta lelkendezve —, elvittem a csevécét, az a néni úgy sírt örömeiben és megcsókolta kezem, ruhám és úgy áldta . . .

Kezetszorítottunk.

Igy csináltunk mi egyszer pár kulacs vízzel napijótettet — felibe.

W. B. Makó 556.

*

Ezidén a Balatonnál jártunk nyáron táborban. Léptenyomon tapasztaltuk, hogy az egyszerű nép milyen meleg szívvel van a cserkészek iránt. Senkisé ismert minket ottan s mégis az alábbiak történtek meg velünk: Napról-napra állítottak be egyszerű fejkendő öreg nénik, csizmás, halkszavú bácsik, hogy: Nincs sok nekünk sem, de ezt a kicsit igaz szívvel hozzuk — vagy máskor: No ne vessék meg ezt a csekélységet tőlünk. — Más. Huszonnégyórás hike-on vagyunk. Letelepünk útközben pihenni, tízóraizni. Arra mennek asszonyok, lányok, kosárral a fejükön: eladnivalót visznek be Tapolcára. Megállnak mellettünk, összebeszélnek. Egy-kettőre lenn vannak a kosarak s máris jó kis gyümölcszel gazdagodik tízórai készletünk. — Más. Betér két küldöncünk innivalóért egy tanyára. Megtöltik a kulacsokat vízzel és indulnak már, mikor utá-

A XVI. B. I. K. táborból. Tábori csendélet. Krisz F. felv.

nem kevesebb, mint három hátizsákra való terményt szedett le nekünk saját maga, pedig már az utolsó napunkon voltunk. Nem is tudtuk már elfogyasztani, hanem hazahoztuk. — Más. Egyik ünnepi táborítzünk végeztével, midőn nagy volt a tolongás, a meredek domboldalról leestett egy idősb falusi néni. Nagy volt az ijedtség, de kiderült szerencsére, hogy csak egy kis horzsolást szenvedett. S hogy minél jobban megnyugtasson, másnap — java táborbontás közben — maga állított be egy kosár paprikával — útravalónak.

Áldja meg az Isten e népet, melynek ilyen fiai és lányai vannak!

Péká.

AZ IGAZI CSERKÉSZ.

Emlékezés Rohland Philippről egy, a halálának 11. évfordulója alkalmával tartott, angol rádióelőadás nyomán.

Kedves hallgatóim, közöttetek csak igen kevesen vannak, akik személyesen ismerték Rolland Philipppet. Azonban nem igen van cserkész, aki nem ismeri törvénytárgyát, aki ne olvasta volna a „Levelek egy örsvezetőhöz” c. pompás könyvét.

Én azonban személyesen ismertem őt, mert nekem jó barátom volt és ő vezette azt a körzetet, ahol én cserkészkedtem és nagyon boldog vagyok, hogy Óróla, a feledhetetlenről, akit mi mint „a cserkészt” emlegetünk, nektek mesélhetek.

Ki is volt tehát Roland Philipps? Gazdag szülők gyermeke, aki Oxfordban tanult és 1911-ben lépett közénk mint vezető. Fiatal volt, volt pénze és szabadon rendelkezett az idejével, tehát „élvezhette” volna az életet. Azonban Rolandnak sohasem kellett ezek az örömök, mert amióta cserkész lett, csak egy célja és vágya volt, minél tökéletesebben betölteni a cserkésztörvényeket. „A cserkész, ahol tud, segít.” Módja volt, hogy többet tegyen, mint az átlagos cserkész, tehát többet is akart tenni. Kereste, hogy hol segíthet és így választotta London keleti részét — a szegények és nyomorultak városát — munkájának színteréül. Itt lett (1912-ben) a kerületi megbízott segítő-társa.

Amilyen szigorú volt magával szemben, épen olyan szigorú bírāja volt azoknak, akik a cserkész-ideál vagy a cserkészet tekintélyét megsértették. Egy versenyen például, ahol a vesztes csapat elégedetlenségének püsszegéssel adott hangos kifejezést, Roland halotthalványan sietett le a bírói emelvényről és a csapat 24 órán belül megszűnt létezni.

Kelet-Londoni tartózkodásának első napjától kezdve Roland azon fáradozott, hogy minél jobban megismerje az embereket, akiket segíteni akar. Házat bérelt a negyedben és rövidesen ép oly jól ismerte a szerencsétlenek életét és szenvedését, mint a „benszülöttek” maguk. Amikor meghallotta, hogy az új szomszédjai közül sok heti 5 shillingből él, ő is megpróbált ebből a neveléses összegből megélni. Ő is beiratkozott az egyik olyan nyomorpensióba, ahol 5 shilling a heti ellátás. Nehogy az „ő kerületének” szegény lakossága között feltűnést keltsen,

nem tartott tovább autót, hanem gyalog futott dolgai után, vagy az omnibuszon járt.

Rövidesen kerülete minden vezetőjének és cserkészenek jó barátja, segítője és tanácsadója lett. Azonban rendes működési körén kívül is használni akart a mozgalomnak és így mind több és több munkát vett át.

Alig néhány órát pihent éjjelenként, úgyhogy barátai komolyan aggódni kezdtek egészségéért. De minden óvás hiábavaló volt, mert Roland életének egy óráját sem akarta haszontalannul tölteni.

Mint ellenőrző megbízott észrevette, hogy sok helyen az örsi rendszert nem becsülik meg eléggé. Ezért 1913-ban nagy felvilágosító tevékenységbe kezdett. Mindenek előtt megalapította a Halkney kerület „Örsvezetői parlament”-jét. Ezzel az intézménnyel, mely ma is fennáll, módot adott a fiatal vezetőknek, hogy minden az örsi rendszerrel és az örsvezetéssel kapcsolatos kérdést megbeszéljenek. Nemsokára ezután megjelent a „Levelek egy örsvezetőhöz” c. egyszerű munkája. (A „Magyar Cserkész” is közölte.)

Roland ezeket a „leveleket” tényleg kerülete egyik örsvezetőjének diktálta, aki az egyes pontokat örsében megvalósította és tapasztalatairól állandóan beszámolt Philippsnek. Így Roland ellenőrizhette gondolatainak gyakorlati kivihetőségét, mielőtt még nyilvánosságra hozta volna azokat.

Amennyire értett Roland ahhoz, hogy a cserkésztörvényt minden pontjában valóra váltsa, épen annyira komolyan vette a „napjótettet” is, és szigorúan ügyelt arra, hogy cserkészei ebben is kövessék példáját. Ez nem volt könnyű dolog. Rolandnak előbb be kellett bizonyítani, hogy ő naponta négy jótettet is tud végezni. Erre a fiúk is megígérték, hogy minden napon tanujelét fogják adni szolgálatkészségüknek.

A gyakorlati cserkészmunkánál Roland fontosabbnak tartotta mozgalmunk etikáját, anélkül azonban, hogy az elsőt elhanyagolta volna. Sohasem látogatott meg csapatot úgy, hogy valami érdekes gyakorlati „tippet” ne vitt volna a fiúk foglal-

kozatására. A különpróbák közül legjobban a csillagász-különpróba érdekelte, külön tanfolyamot is tartott erről a próbáról. Az ő táborlátogatásai nem „szemlék” voltak. Szeretett észrevétlenül táborot megközelíteni.

Legerősebb és legértékesebb munkája közben szakította el a háború szeretett kerületétől. Érezte, hogy most hazáját más helyen és módon kell szolgálnia és kész volt életét is feláldozni ennek a szolgálatnak. Boldogan és megelégedetten búcsúzott, de szívének minden melegével vágyott vissza megszokott munkájához: embereket emberré nevelni, nem pedig megsemmisíteni őket.

Néhány hét múlva elszólította az Ur „magasabb szolgálatra!” Messze Franciaországban temették el Roland porhüvelyét, de

a lelke itt él és dolgozik közöttünk, értünk és azért a nagy ügyért, amelyért ez a nagy „cserkész” utolsó lehelletéig dolgozott.

*

Stepney Green-ben, keleti Londonban van az a ház, amelyet Roland Philipps az angol Cserkészszövetségre hagyott. Az alapító utolsó óhajának megfelelően ifjúsági szállóval kapcsolatos cserkészházzá alakították a jelentősen megnagyobbított házat, ahol egy csomó szegénysorsú kézműves rover nyert szállást. Így Roland még halála után is használt a mozgalomnak és különösen az ő szegény fiainak. Joggal tartják szentnek Anglia cserkészei annak emlékét, akiben mi a példás cserkészt és a jó embert tiszteljük.

(4. B. I. K.)

PÖTTÖM ZSIGA A VÍZITÁBORRÓL.

Hát megnéztem én is. Bár én csak olyan „szárazföldi patkány” vagyok, azért érdekelnek a vizesek dolgai is és időt, fáradságot nem kímélve elutaztam Tihanyba és megnéztem.

Hát a tábor — az óriási, óriási! Vasút megy az egyik végétől a másikig, azon szállítják a szalmát, a kenyeret, a fagyaltot és a parancsokat is. A vonatok folyton járnak. Valóságos külön vízvezetéke is volt a tábornak, külön cserkészboltja, külön kikötője is, csakhogy a vízvezeték a tábor széléig ment és a kikötőnél a rend kedvéért nem volt szabad kikötni a csónakokat.

Sürgős esetekben fürge kengyelfutók vitték a híreket, de volt azért távbeszélő is. Esős időben és ha véletlenül ült valaki a drót másik végén, akkor lehetett használni is — néha. Ez t. i. igen jól nevelt telefon volt. Ha valamit kapni kellett a csapatnak, mindég meghallotta a hívást, ha adni kellett volna, akkor azt felelte, hogy nem hallja, mert ki van kapcsolva és el volt intézve az ügy.

Kitűnő autót is vezetett a tábor egyik végétől a másikra — a cserkészrendőrség nagy igyekezettel írta fel a gyorsan hajtókat — hivatalos felkérésre —, de olyan kicsi volt az idegenforgalom, hogy kénytelenek voltak a főcserkész úr autóját és a táborparancsnok motorkerékpárját felirogatni, de ezeket annál többször.

A fürdés nem állott eléggé felügyelet alatt. Először kérényt kellett beadni (szolgálati út, csapatpecsét, vármegyei ellenőrző, kerületi titkár stb.), azután az illetékes fürdőbiztosnál vizsgázni (2 kötet rendszabályból), azután a mentőügyletest megvárni, míg hazajön és ha ezalatt nagyon elmúlt a fürdésre engedett néhány óra, akkor legalább nem sikerült belefúlnod! De ha nem múlt el, akkor akár térdig érő vízben is megfürödhettél, és akár órákig is ülhettél a vízben, vagy a víz alatt. Ez pedig baj.

Más hiányokat is észleltem s ezért a következő parancs-tervezetet adom be a táborparancsnokához:

1. Fürdeni csak bokáig érő vízben szabad és csak akkor, mikor a barométer szép időt mutat és a nap mégsem süt melegebben, mint 18° C. Ettől eltekintve is megfúlni vagy lesülni tilos.

2. A helybeli kovács kívánságára elrendelem, hogy a fiúk 19 évtől lefelé az úton ne keresztbe közlekedjenek, hanem az út tengelyével párhuzamosan. (Az út tengelyét Róka cst. naponkint kétszer fogja kenni.) Ok: az úton keresztbe való járkálás zavarja a netalán fellendülhető autóforgalmat.

3. A vendégek két csoportba oszthatók: hasznosakra és veszélyesekre. Minthogy pedig hasznos vendég nincs, a veszélyes pedig nem kívánatos elem, ezért látogatási idő hétköznap nincs. Vasárnap délután 5 ó. 59-től egy perc híjján hatig tart. Akkor is látogatás előtt keresztlevéllel, himlőoltási és újraoltási bizonyítvánnyal felszerelt kérvény adandó be a táborparancsnok-sághoz. Ok: hadd legyen a parancsnok-ságnak legalább hetenkint egyszer dolga is.

4. Statisztikai célokra minden reggel jelentendő külön szolgálati jegyen, hogy melyik fiú melyik lábával hány lépést csinált és miért? Különös gond fordítandó azokra az esetekre, mikor valaki egyik vagy másik lábát feltűnően használja, vagy épen nem. Ok: a tapasztalatok alapján könnyű készülni a cserkeszek arányos és egyenlő lábhasználatáról.

5. Felállítandó egy csónakórség 6 főből, amelyik vigyáz, hogy valaki véletlenül csónakba ne üljön, felállítandó egy főőrség 6 főből, mely a csónakórséget ellenőrzi, felállítandó egy rendőrség, mely a főőrséget ellenőrzi, felállítandó egy tisztőrség, mely a rendőrséget ellenőrzi, felállítandó egy iroda, mely a tisztőrséget tartja számon, felállítandó egy másik iroda, mely az egyik iroda működését nemcsak ellenőrzi, hanem statisztikai, biztonsági, egészségi és óvatosságügyi szempontokból fel is dolgozza, felállítandó egy 6 főnyi ügyeletesi testület, mely az utóbbi irodát kiszolgálja, felállítandó egy őrség, mely az ügyeleteseket őrzi, felállítandó (stb. még két kötetet át, amíg futja a tábor létszámából). Ok: a csónak nem csónakázásra való, hanem komoly versenyzésre. Ezt pedig alaposan ellenőrizni kell.

6. A táborparancsnokság mindennap ad ki parancsot. Ez túlságos elfoglaltság neki. A munka decentralizálása érdekében ezentúl mindenki, a tábor minden tagja, hoz egy-egy parancspontot, ezt a parancsnokság tüvel és cérnával egyszerűen összeűzi és ez lesz ezentúl a parancs — elolvasása nem kötelező. Ok: úgysem olvassa el senki.

7. A táborfűz átalakítandó szinpaddá, a hullámzó Balaton tetején való csónakázást egy a szárazföldön kézben mozgatott deszkára való ülésselel kell pótolni, a külföldiek ketrecbe zárva mutogatandók pénzért.

8. Csónakban sátrat verni és tüzet rakni tilos.

9. Éjjel vízre szállani tilos.

10. Felborulni tilos.

11. Elmerülni tilos.

Csodálatos, hogy ezt nem akarták elfogadni és épen „juszit is”, nagy közönség előtt kezdtek el még főzni is a csónakban, meg éccaka hikkézni is, még a külföldiekkel is, meg külön kiborulási versenyeket is rendezni. Csak néha műveltek okosabb dolgokat. Például mikor csónakba ültek, eveztek, de hogy tovább ne mehessenek, a csónakot megkötötték egy másik csónakhoz és az is evezett — a másik oldalra. És addig tartott a multság, amíg az egyik sem bírta a csónakját megmozdítani. Amint a csónak megmozdult, kizavarták a társaságot és mást ültettek bele, amelyiknek szintén

Mártonka, a „M. Cs.” nagyszerű rajzolóművésze.

csak helyben volt szabad eveznie. Igen bölcse rendszabály, csak minek volt olyan sok néző hozzá, és minek bízatták a bentülőket arra, hogy „húzd el“, mikor éppen arra kellett volna bízni, hogy „ne húzd el“, akkor tovább tart a multságuk.

Én mindenesetre okosabban tudtam volna megrendezni az egész tábor.

A célja úgyis csak tanulás volt. Hát azt egyszerűbben lehetett volna megoldani.

Az egész társaság elmegy Dobogókőre. Felépít egy 1000 személyes emeletes barakot, Polcsi bácsi ott vetített

képekben bemutat minden tudnivalót, aztán lemegy a társaság a vaddisznóhoz, vagy a csikóvári csinos tengerszemhez, ott Gyula bácsi tart hosszú előadást, aztán mindenki megtanulja a vízi könyveket — otthon.

Sőt! Még ez sem kell. Látszik, hogy a táborparancsnokság nem haladt a korrallal. A legegyszerűbb az lett volna, hogy egészen egyszerűen a Magyar Cserkész hozza: — „aug. 5-én délelőtt hallgassuk a rádiót“. Aztán aug. 5-én délelőtt a döntőbírók, rendezők és egyéb vízi tudósok felváltott erővel felolvasnak mindent, amit tudnak — a vízesek pedig egyszerűen végighallgatják! Nem kell ehhez tábor, és főzés, és sátorvetés és más ilyen mult századbeli ódivatú berendezkedés! Na, csak nőjtek meg és legyetek egyszer igazi örsvezető, majd csináljatok olyan terveket, hogy csak úgy ropog. Moderneket, szépeket, gyorsakat, eredetieket, veszélytelenekeket . . .

Általában a mai fiatalság olyan éhizé, olyan furcsa. Például hetekig sütteti a hátát a nappal, hogy barna legyen. Hát nem egyszerűbb azt befesteni? Dióval, gesztenyével vagy akár festékekkel is?! De erre persze nem tudnak rájönni. Török magukat, hogy úszni tanuljanak, húz-

Tábori borbély a külföldiek táborában.

zák a nehéz evezőket — mikor senki sem fizet nekik érte. Egyszerűen kerüljék el a vizet és akkor nem kell tudniok sem úszni, sem evezni. Azért a vizisapkát hordhatják, vagy akár a fehér nadrágot is, melynek az a rossz oldala, hogy a fűbe nem lehet leülni vele, mert mindjárt zöld.

Általában azt sem értem, mi jó van azon, hogy valaki kódét, morzét tanul. Hiszen mindenkinek van egy-két barátja, aki azt ismeri, és ha kell, egyszerűbb azt megkérdezni valakitől, mint megtanulni.

Azért egy valami volt a táborban is, ami modern volt. És pedig az, hogy nem volt sok csapat és egy-kis parancsnokság, hanem sok, nagy parancsnokság és kevés csapat volt. Majdnem mindenki „parancsnokság“ volt és csak az erdő mélyén húzódt meg szerényen valahol „a csapat“.

Zene is volt bőven. Minden cserkészzenekar ott volt, de mindegyik csak jött-ment.

Engedtetsek meg kijelentem, hogy a díjak is rosszul voltak elosztva. Mert hogy jut a sok külföldi ahhoz, hogy a csikóbőrös kulacsokat elvigye, mikor csak kétszáz külföldi volt és a magyaroknak alig maradjon díj, mikor azok nyolcszázán voltak.

És most befejezésül csak még egyet! Bár csak szárazföldi patkány vagyok, azért mindennap szoktam mosakodni és így értek a vízhez, elhihetitek tehát, hogy szakértő véleményem igazabb és találóbb minden félhivatalos és egészen felelőtlen más híradásnál. A jövőben is tehát vízi kérdésekben csak forduljon mindenki bizalommal hozzám, ha komoly és jó bírálatot akar a megszokott üres szóvirágok és csillogó dicshimnuszok helyett.

VISSZAHÍV A TÁBOR.

*Itt állt a sátor, itt volt a konyha,
ott a dombon a Parancsnok lakott
s a fenyőhimezte patak partjára
nyíltak az apró sátorablakok.*

*Milyen furcsa, hogy mindez már semmi,
csak lelkem mélyén egy könnycsepp ragyog,
a régi táborhely vissza-visszahívott
s fáj, hogy magam vagyok!*

*A szél — mint hogyha még a régi volna,
a cšacska patak is éppen úgy cseveg,
de néma és komor a rengeteg
s a fenyves is mintha másképp dalolna . . .*

*Erre azóta száz vihar kaszált,
a zápor száz új barázdát mosott,
a dalos napok emléke messze szállt,
de engem újra csak visszahozott.*

*Itt állt a tábor, hirtelen, nyoma,
az élet nagy táborába ment
azóta innen minden
dalosajkú kis cserkészkatona.*

*Itt volt az árbóc, a zászlót a szél
vígán lengette — ma már róla
csak a lelkemben beszél
az elmúlt évekből egy pár vidám óra.*

*A Parancsnok úr — ki tudja merre jár,
nagy úr az élet, mindent összetépett,
ami megmaradt: édes-bús emlékek
halkuló szava.*

*De megmaradt az emlék, el nem mossa
soha az élet, az örök, vad zápor
s tudom, hogy egyszer mindenkit visszahív
— mint engem most — egy rég elmúlt tábor.
Szeged.*

Daru.

CSORBA FERKÓ TROMBITÁJA.

Szegény embernek a szerencséje is szegény. Csorba Ferkó is lám lehetett volna tanító, vagy pap, híres zeneszerző, sőt költő is talán, de hát nem született valami rendes emberektől. Nem volt sem apja, sem anyja. A csordapásztor úgy találta meg egy reggel a kapu alatt, mikor a botját egy bitangoló jószág után dobta. Az Isten őrizte, hogy agyon nem ütötte az alvó, kis porontyot. Csorba János bácsi vallásos ember volt, amíg a bogárzó marhák után futott, káromlásra csúszott ugyan a szája néha-néha, de ez csak annyit jelentett: ejnye na! Nem gondolt közben semmi rosszat. Most is, hogy a bot zuhanására a kis gyermek felsírt, valami hálás gerjedelem szállt fel a lelkéből ahhoz, aki a bört repülését a kellő pillanatban megállította s megmentette őt egy véletlen gyermekgyilkosságtól. Ott nyomban elhatározta, hogy a csöppséget hazaviszi s ha gazdája nem akad, meg is tartják maguknak. Ugy sem volt gyermekök.

Erzsók néni csak nagyot nézett, amikor az öreg ember a rongyokba pólyált gyermekkel beállított. Aztán úgy megörült, mintha legalább is ezres bankót talált volna, különösen mikor kiderült, hogy a talált portéka egy épkézláb fiú. — Jelentették a notárius úrnak, az tovább jelentette a főszolgabíróknak, az megint irt valahová a nagyobb uraknak, még az újságba is betették, de az elveszett gyermeknek nem került apja, anyja. A csöppség pedig egészen jól érezte magát az új otthonban. (Milyen lehetett első otthona, bizony sohasem tudta meg.) A két öregnek hasadt meg a szíve, ha arra gondolt, hogy egyszer jön valaki és elviszi tőlük a szemlátomást gyarapodó ember-fiókat. A gyermek lassanként az öregek tulajdonába ment át s minden nappal fogyott a félelem, hogy valaki a tulajdonjogot vitássá teszi.

De a szeretet, amely a kialvófélben levő szívekből feléje sugárzott, alig jelentett számára többet, mint a pusztá életet. János bácsiék olyan szegények voltak, mint a templom egere. Éltek egyik napról a másik napra. Az iskolába épen csak hogy belekóstolt, annyit tanult csak, hogy később valamennyire átérzezhette a hiányát annak a tengernyi tudománynak, ami nem lehetett az övé. Az öreg már nem bírt a fegyelmezetlen csordával, fürgébb inakkal kellett pótolni a sírbaszálló gyorsaságot. Magával vitte Ferkót.

Ferkó szívesen ment. Hogyne ment volna! Nyakába csavarintotta a nagy karikást és nagyokat kurjantott a tilosba készülő tinó után. Majd az öreg apja (öreg apjának, öreg anyjának szólította nevelő szüleit) hatalmas ökörszaruból készült túlkét vette a kezébe s igyekezett belőle elfogadható hangokat kicsalni. Erős, jó tüdejű gyermek volt, nemsokára jobban tudta fújni, mint öregapó. Ettől kezdve aztán ő fújta végig azt a bánatos nótát, amelyeknek hallatára az álomszuszek asszonyok fürgén ugrottak ki az ágyból, hogy a tehenet sietve megfejje s borzas fővel, egy szál rokolyában utána üzzék az elkésett jószágot a lassan ballagó csordának.

Egyszer katonák érkeztek a faluba. Nagy hadgyakorlat volt. Egy század hármashuszárt irányítottak a Hortobágyra. Had pihenjenek, amíg rájuk kerül a sor. A kato-

náknak volt egy trombitásuk, aki reggel-este olyan szépen trombitált, hogy Ferkónak majd meghasadt a szíve. Pedig ő is el tudná fújni, ha neki is lenne olyan szép, fényes trombitája. Próbálta a túlkön kihúzni a melódiát, de olyan keserves nyögés jött ki belőle, hogy szégyenletében sírni kezdett. Ekkor érezte először a nincstelenség átkát. Ez volt az első kívánsága s ez sem válhatott valóra. Csorba Ferkó boldogtalan volt, de akkor lett volna igazán boldogtalan, ha ottan nyomban nem határozza el magában a legerősebb szent elhatározással, hogy ha török, vagy szakad — szerez magának egy olyan trombitát.

Ettől kezdve csak ennek a gondolatnak élt. Gombát szedett a legelőn s eladta. Megtanult fűzfavesszőből kosarat fonni, nyírágból seprűt kötni. Pénzt csinált mindenből és félre tette. — Ha valahol ajándékba kapott, megbecsülte.

Mit szaporítsam a szót? A tanító úr, aki egyedül volt beavatva a titokba, egy szép napon gyönyörű, szép, vadonátúj, fényes réztrombitát adott át Ferkónak.

A többi már gyermekjáték volt.

Tanítani biz' nem tanította senki, hogy miképp kell bánni a drága szerszámmal, de megtanulta magától. Rájött lassanként minden fortélyára s egy hónap sem telt bele, úgy fújta a huszárok nótáját, mint a parancsolat.

Csak egy kis hiba esett a dologba. Közben, míg a vágy tetet öltött, a nótáskedvű, magyar huszárok elmentek messze-messze az egész környékről és más ruhájú katonák jártak-keltek az utcán.

Ferkó nem igen törődött a dologgal. — Ment a csorda

után és fújta otromba lábaik alá a szebbnél-szebb marsot.

Egyszer aztán különös, érthetetlen dolog történt vele. Amikor leglelkéből zendített rá a nótájára, egy katona, aki úgy látszik épen ő reá lesett, kiütötte szájából a trombitát és belökdöste a csendőrségre. Szídták, csúfolták, fenyegették, még meg is ütötték az ámuló és bámuló Ferkót, aki nagynehezen megértette, hogy nem szabad többet trombitálni azokat a nótákat, amiket a huszárok trombitáltak.

Néhány napon át némán hajtotta ki a csordát. A tehenek csodálkozva néztek rá, szerették volna megkérdezni tőle: — kedves gazdánk, miért nem énekelsz nekünk, amikor épen olyan édesen szól a nótád, mint kisborjaink kényeskedő, drága bögetése. — Nem esett neki jól az étel, egész nap nem bírt lenyelni egy korty vizet. Egész éjszaka nem tudott aludni. Egy este szinte ész nélkül ugrott ki a földre készített vackából. Trombitaszót hallott. Katonák mentek át a falun, s hogy ne érezzék a fáradságot, szüntelen szólt a trombita. Nagyon szépen szólt az is, csak épen, hogy gyorsabb, hevesebb, nyugtalanabb, mint a másik. És hozzá egyre fújták. Először csak magában dudolta, majd úgy tett, mintha trombitálna. Egyszerre valaki a kezébe adta a trombitát és ő fújta Isten-igazában. Másnap már az új marsra ballagott a csorda az erdő felé.

Ferkó elfelejtette bánatát és már ott tartott, hogy végképen kitörölődik lelkéből az egész, kínos emlék, amikor egy reggel ugyanazon a helyen ugyancsak egy katonaruhás férfit látott, mintha reá várakozna. Ereibe egy pil-

Úgy fújta a huszárok nótáját, mint a parancsolat.

lanatra meghült a vér. Nem a bántalmazástól félt, azt talán még elszenvedte volna, de arra gondolt, hogy esetleg megint eltíltják tőle a trombitát. Jó ideig nem merte elkezdni a marsot, de a bizonytalanság érzése annyira gyötrő volt, hogy nem bírta elviselni. Határozott mozdulattal a szájához emelte a trombitát és rázendített épen, amikor a katonával egy vonalba ért. De nem jutott el az első lélekzetvételeig, már kiragadták kezéből a kürtöt és lökdözték befelé a csendőrségre. Nem tudta miért, de sokat kapott, hullott rá az ütleg és a szitok. Amikor belefáradtak, az egyikük — a legnagyobb közülük — előállott. Még mindig fenyegetve: — majd adok én neked! Te csúfolni mered a mi hadseregünket? Hát a marhacsordát azzal a nótával kell kiűzni, amelyikre a katonák menetelnek! Majd adok én neked! Aztán zuhogott megint az ütleg és a szitok.

De Csorba Ferkó, ezt nem érezte és nem hallotta. Ő csak azt látta, hogy a trombitáját elvették tőle. Egyik katona odaadta egy másik katonának és az elvette s nevette vitte a szobába. A lába odagyökerezett. Pedig már mehetett volna, eleresztették, már nem szidták s nem is fenyegették. Cigaretát sodortak, rágyújtottak, neki ajtót mutattak.

Nesze fiam, ezért nem bánanak...

Tántorogva lépett a távozó katona után, az őrszoba ajtaja felé. Valami kétségbeesett, fájó iszonyat tört elő kiszáradt torkán: — A trombitámat adják vissza. — Akkor megfogták ketten, hárman, azután valamennyien, akik ott voltak s kívül tették az ajtón s elrekesztették, s hogy ráijesszenek, néhányszor a levegőbe lőtték.

Ferkó először be akarta törni az ajtót, aztán arra gondolt, hogy elemészti magát, vagy világgá bújoszik. De megjelent lelkében az öreg szülőknek a képe, mi lesz velük, ha ő elmegy? Nem, nem bír elszakadni tőlük.

Közben az öregapja valóságosan is megérkezett, úgy látszik értesült a dologról, jött nagy sietve összeszedni a teheneket s hozta magával a régi túlköt. A szemében könny volt, nem kérdezett semmit, csak a kezébe nyomta: — Nesze fiam, ezért nem bánanak, ezt nem veszik el tőled. — Ferkó az öregapjára nézett, látta az arcán az ijedt bánatot. Kezébe vette a túlköt. Belefűjt — minden fájdalmát belefűjta. A túlköt felbűgött mélyen elfojtott, siralmas hangon. Olyan volt, mint amikor a férfiak zokognak — s azzal megindult az elszédelt csordát összeszedni.

Brassó.

Nikodemusz Károly.

TÜKÖR-CSEREPEK A TIHANYI TÁBORBÓL.

Mint a tihanyi tábornak egyik legöregebb résztvevője, kecskekörmöket keresgélve, kis tükörcserepeket találtam. Im ezeket adom most itt közre emlékezet okáért. Van köztük fényesen csillogó, de van bizony homályos is:

A tihanyi balatoni ünnepség alkalmából Mister Glass eye-vel én vezettem a külföldi cserkészeket este 8-kor zúgó szélben a visszhangdombra, hogy ott fáklyákkal szalamanderezünk. A vihar egyre közeledett s mi jónak láttuk lefelé indítani a társaságot, nehogy a hegytetőn érjen a vihar. Jó is volt ez így, mert épen akkor értünk be a tihanyi mólónál levő váróterembe, mikor megnyíltak az egek csatornái és valóságos felhőszakadás zuhogott alá. Mint a heringek szorongtunk a szűk helyen. Egyszer csak megakadt a szemem egy kis didergő osztrák cserkészen. Odahúzó magamhoz, hát látom, hogy egy kabátka alatt vékony ing és úszó nadrág van csak rajta, az is átázva. Gallérom alá vettem az apróságot. Mikor szűnni kezdett az eső, elindultunk a még egy kilométerre fekvő táborunk felé. A kis osztrák jól érezvén magát a gallér alatt, szóval tartott. Minden iránt érdeklődött s ki-kidugta a biztos menhely alól fitoskáját. Ugy simult hozzám, mintha teljesen együvé tartoznánk már régóta. Mikor felkísértem a táborba, így szólt hozzám, persze németül:

— Gyere most már hozzánk és mesélj még nekem.

— Sajnos fiacskám, most már mennem kell, van még sok dolgom. Hanem azt ígérd meg nekem, hogy rögtön száraz ruhát húzol és lefekszel.

— Ejnye, te jobban gondoskodik rólam, mit Vetterem. Tudod, hogy én téged szeretlek és nagyon szépen köszönöm, hogy olyan jó voltál hozzám.

Valahogy úgy éreztem, hogy valami összeszorítja a torkom, de azt is éreztem, hogy nem fájdalom az, hanem afeletti öröm, hogy a cserkésztestvériség érzése milyen fényt áraszt a felleget, sötét éjszakában.

*

Egy másik kép ismét erősen a lelkembe vágott.

Egyik nap a külföldiek körhajózásra mentek s a hajó teherbíróképességéig magyar cserkészek is csatlakozhattak. Én otthon maradtam a táborban, a magyar hike jelentések áttanulmányozására.

A körhajózásból estefelé tért haza a társaság és hogy egy délután hogyan összekovácsolódott a különböző nemzetbeli cserkész, annak kedves példáját láttuk a bevonulásnál.

Összekeveredve egy angol, egy lengyel, egy osztrák, egy német, egy magyar stb. hatos sorokban egymást átölelve énekszóval vonultak be.

A nóta eléggé ismerősnek tetszett. „Ellenben délután, mosogatás után“ stb. nótájára a következő szöveget énekeltek tele torokkal:

Páláton, Páláton, Páláton hahaha
Semberi, Semberi, Semberi uhahah.

Ez, hã jól sejtem a Balaton és Zsembery akart lenni.

*

Ezt meg a cserkészsülőknek kellene elolvasni.

Tülestünk már szüretesen az első nagy viharon. Vitz atya, szövetségünk elnöke, rögtön leszaladt a tábor meglatogatni, hogy nem történt-e az Ő drága fiainak valami

baja. Legelső dolga volt a fürdésekre iránt érdeklődni, mert hisz ott leselkedik a legtöbb veszély.

Gyula bácsi hivat engem, mint a fő-fürdőfelügyelőt. Mikor jelentkezem, azt mondja a parancsnok úr:

— No Samu bátyám, számolj be az elnök úrnak intézkedéseidről.

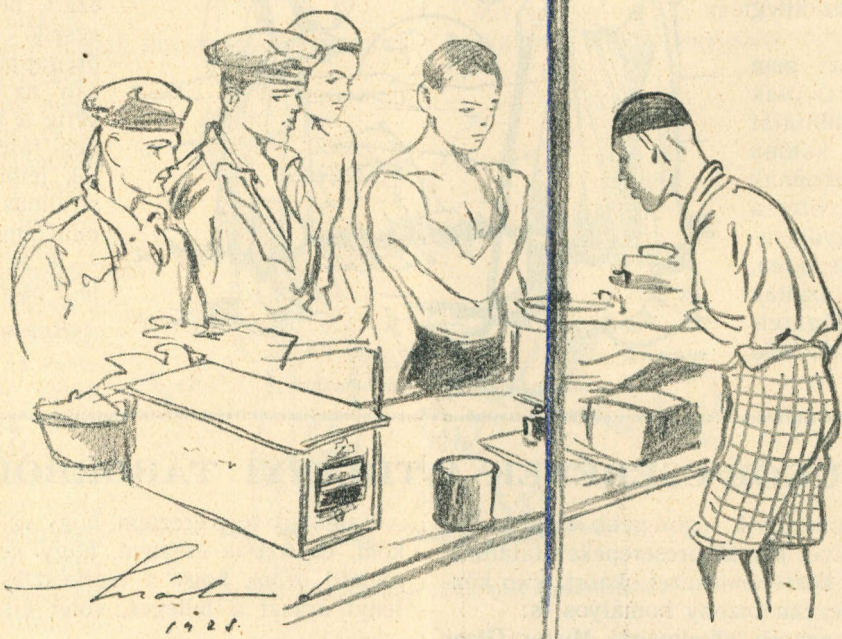
És azután elmondom a fürdőrendszabályt, ami napi parancsban is közölve volt a tábor tagjaival. Mikor épen azt mondom, hogy a mentőcsónakon kívül még a jó úszóknak sem szabad kimenni, látjuk, hogy egy úszó jóval kiljebb ment, mint a mentőcsónak van. Természetesen gyorsan leszaladtam a renitenskedőt a szabályzatra figyelmeztetni. A mentőcsónakos azután jelenti nekem, hogy annak nem parancsolhat, mert az nem cserkész, hanem levante.

Persze örömmel szaladtam fel jelenteni, hogy nem a mieink közül való a szabályzat áthágó.

Ekkor a következő kedves szavakkal bocsátott el: „Kedves Samu bátyám, te semmi más dolgot ne vállalj, csak a fürdőkre felügyelj, mert meghalnék, ha bármelyik fiunknak baja esnék. Ha ezt megígéred, akkor nyugodtan megyek haza.“

Hát azt bevallhatom, hogy tisztesen ügyeltem azután a fürdőkre, mint azelőtt s hála a jó Istennek nem is történt semmi szerencsétlenség, azonban maradt bízott nekem még időm másfajta foglalatosságokra is, mert munkában egyáltalában nem szükkölködtünk.

Ti kedves szülők, nem is képzelték, milyen nagy felelősséget raktok ránk, de azt sem tudjátok elgondolni, hogy hányan aggódunk, rettegünk, de fáradhatatlanul örökösünk is gyermekeitek, a mi kedves fiaink épsége felett.

Anyagkiosztás a Gazdasági sátorban.

kozni szép régi magyar dalaikkal. Kálmán bácsi megígérte, hogy a daloskönyv második kötete, hamarosan megjelenik és az tele lesz régi, jó magyar dalokkal. Ugy legyen.

*

Valamit a külföldiek tábortüzéről.

A San Georgok disznója szabadon elővezetve tán a leggyöngébb volt.

Már sokkal jobb volt a „Jan sein Son hat sich verküht“ karénekük.

Az autó meg egyenesen szenzációs volt, pompás hahotát váltott ki.

Utánuk a lengyelek mutatták be szép nemzeti táncukat.

Három lengyel dalia és három kackiás lengyel menyecske ropta azt pompás nemzeti viseletben.

A bécsiek első száma nem valami sikerült. Két fiú szájjával igyekezett kihalászni egy vízzel telt vederből egy

kukoricacsövet. Azonban a végén a kézzel való segítség nagyon szembetűnő ügyetlenség volt. Már jobb volt a sütőkemence. Az angolok adtak azután elő a tűz körül két táncot. Az első a kísértettánc megborzongatta a gyöngébb cserkészszíveket. Régi angol néptánc nagy tetszést váltott ki.

Az osztrák következő ezután:

Római kocsiverse nyük igen mulatságos, szép tornamutatvány, amit mi is meg fogunk tanulni. General Laudon szintén tetszett.

Most ismét alengyek következtek hatalmas elefántjuddal és gyermekrabló beduinjuddal. Igen jó szám volt.

Az angolok rendkívül érdekes Ingojamája és a lengyelek ügyes tánca zárta be a változatos repertoárt.

A Jury az elsőséget a lengyeleknek, a második helyet az angoloknak ítélte oda.

*

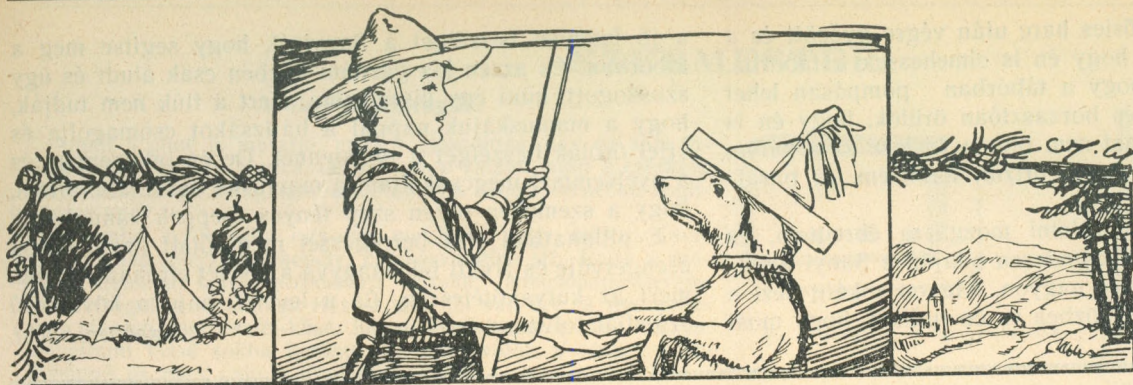
A tábortüzek egyik igen kedves humorú száma a „Dre- tektív“ volt. A gyermekeknek annyira tetszett, hogy minden tábortüzön követelték. Harmadszori színre kerülés után le kellett fújni végleg, mert már kezdtek sportot űzni a követeléséből. Itt említhetem meg, hogy az összeke- rült cserkészszereg nagyon kevés régi jó magyar nótát tudott közösen kifogástalanul elénekelni. Tudj Isten, nekem az volt az érzésem, hogy a túlnyomóan fővárosi és főváros környéki csapatokból összerakultálódott nemzet- közzi vizitábor cserkészei zenei érzékét erősen befolyásolja a főváros nemzetközi Jass Bandja és Zerkovitz limonádé- dalok, úgyhogy nincs idejük szorgalmasabban foglal-

Egy kellemetlen emlékekkel is be kell számolnom.

Tudvalevő, hogy a sportláz ma a nézőkre is annyira átragad, hogy egy-egy versenyen a versenyzők biztatása valóságos örvöngő üvöltéssé fajta. Én ezt nem tartom cserkészszerűnek. A cserkész tudjon uralkodni magán s ne üvöltödjön, mint a ketreche zárt fenevad. Vegyünk ebben példát az angoloktól. Milyen nyugodtan viselkedtek, mint versenyzők és mint nézők. Hagyjuk ezt a footballmecseket végigüvöltő, alacsony szellemi nivón álló piaci közönség- nek. A szenvedélyek szabadoneresztése mindenkor izléste- len? Ugy-e fiúk megszívleljük ezt?

Samu bácsi.

Legfontosabb teendőink szeptemberben. 1. Alaposan átvizsgálni a sátrakat. Kiszellőztetni, kiporolni, esetleg megfoltozni. — 2. Kimosatni, kifőzni az edényeket s gondosan megtörölgetve eltenni. A vasedények vékonyan zsirozandók. — 3. Rendbehozni az összes szerszámokat. A táborba valókat megszírozva eltenni. — 4. Megcsinálni a tábori naplót, beragasztva a felvételeket és rajzokat. — 5. A tábor összes számadásait felülvizsgáltatni s eltenni. — 6. Elkészíteni az őszi és téli programot. — 7. Előfize- tőket gyűjteni a Magyar Cserkésznek.

AHOGYAN A PUFI LÁTJA...

Fura póstán fura levél érkezett a nagykörúti nagy palota második emeleti lakásába, ahol az a mindig mosolygó szösze kisleány szokott kikukucskálni az ablakon. Csivik úr, a fecske hozta a csőrében; leröppent vele a nagy palota erkélyére, letette az erkélyajtó elé, s azzal huss!!... már tova is cikkázott a budai hegyek irányában. A levél szép csendesesen feküdt és várt.

Múltak a percek, a negyedórák. Zümmögő legyecské szállt az erkély fölé; leszállt a mocskos gyűrött, sok pecsétes borítékra, végigsétált a furcsa, ákombákom betűkön, aztán pontot tett az utolsó betű mellé és zzzz!!... ő is elszállt arrafelé, amerre a fecske.

Ujra múltak percek és negyedórák. Végre nyílt az erkélyajtó és Juci, a fehérbóbítás szobaleány jött ki rajta, hogy az erkély korlátján kihajolva, a lent siető emberek fejére rázza a porrongyot. Juci mögött szőrös, kócos fejecske jelent meg az ajtóban, két villogó szemecske nézett körül nagy kíváncsian és szimatoló, fekete orrocska szipákkolt nagyokat a füstös pesti levegőből... Nyafi volt, az Iluska hófehér kis pincsikutyája.

Nyafi néz, szimatol — és egyszerre meglátja a levelet a földön. Krrrr! — Diadalmas morgással kapja a szája alá és mint a villám, nyargal be vele kedvenc zugába, az ágy alá. De arra még van ideje, hogy a szőnyegen gombolyagban pihenő fehér cicának odakiáltsa: „Hau, vau! Levelet írt a Pufi a táborból!...“

A cica irígykedve sandít utána és piros nyelvvel haragosan nyalogatja a szája szélét. Neki nincsen a táborban levélíró barátja. Hej, csak jó a kis kutyáknak!...

Nyafi boldogan nézi a mocskos borítékot, s olvassa a kutyául írt címzést:

„Adassék levelem csontharapó Nyafi kutya úrnak, az én barátomnak, az emberek nagy kövárosában, ahol a sok nagy kémény pipál és a villamos csilingel, a nagy sárga házban, a kolbászos hentesüzlet fölött az Iluskáéknál az ágy alatt.“

A kutyus éles fogai pillanat alatt feltépik a borítékot, kiráncigálják a gyanus zsírfoltokkal ékeskedő árkus papírost, azután lehasalva, két pracliját a levél széleire szorítva olvasta, amint következik:

„Kedves Nyafi kutyipajtásom!

Kétszer elbűjt meg visszajött már a nap, mióta megérteztünk ide a táborhelyre, de én csak most tudok neked levelet körmölni, mert eddig nem találtam megfelelő levélpapírt. Sok mindenféle papírjuk meg noteszük van a fiúknak, de én ilyen dolgokban válogató vagyok, és a Béla, tudod az a kis dundi újonccserkész tegnap este végre nyitva hagyta a hátizsákját és én odamentem, hogy vigyázzak rá, hogy el ne vesszen belőle valami, mert én tudom ám a kutyakötelességet; és mikor őriztem a hátizsákot, valami nagyon jó szagot éreztem, és mikor belednéztem, hogy mi csinál ilyen jó szagot, hát ott láttam benne ezt a levélpapíromat. Igaz, hogy egy kis szalonna meg szalámi volt bele csomagolva, de én ezt kiráztam

belőle és a papírt szép tisztára lenyaltam. Ettől aztán eszembe jutott, hogy a szalonnától szegény Bélának zsíros lenne a holmija és belemennének a hangyák is a hátizsákjába, hát inkább megettem a szalonnát, meg a szalámit és megmentettem a Bélát a hangyáktól. Ezt a cserkészek úgy hívják, hogy napi jótett. Azután el is mentem egy sötét bokor alá, mert nem szeretem, ha mások is megtudják a napi jótettemet. Nem is tudták meg, de a Béla nagyon sírt és azt mondta, hogy nem is ér semmit a tábor a szalámi nélkül, de a parancsnok úr mondta, hogy úgy kell neki, miért nem adta be azt is a közösbe, amikor erre parancs volt. Nem tudom, mi az a „közös“, de ha oda szalonnákat adnak be, akkor az nagyon jó hely lehet és én holnap fogok is ott keresni levélpapírt.

És igaz, te még nem is tudod, hogy mi az a tábor meg a parancsnok úr meg a hátizsák, meg mindenféle cserkész-dolog, mert te nem vagy cserkészkutya, csak egy pörge kis leánynak a kutyája vagy, de én cserkészkutya vagyok, mert a Sanyi az én kis gazdám is cserkész meg én is. És én most le fogom írni neked, hogy mi ez a tábor.

A tábor úgy kezdődik, hogy a Sanyival egy hétig nem lehet okosan beszélni. Mindig nincs otthon, hanem valami „cserkészotthonban“ pakkol a fiúkkal és minden szöveget meg spárgát meg kötelet elhord hazulról. És a konyhából elviszi a lábasokat meg fazekakat meg a palacsintasütőt is meg a főzőkanalakat is meg mindent és a mamuska kétségbeesik és telefonon visszaveszekszi a parancsnok úrtól a konyháját.

Otthon a Sanyi egy héten át a hátizsákját csomagolja. Egy nap kétszer becsomagol mindent és kétszer kicsomagol, mert mindig eszébe jut valami új dolog és nem tudja biztosan, hogy azt beletette-e vagy nem. Közben a hátizsák mindig nagyobb lesz, mert a Sanyinak mindig újabb dolgok is jutnak az eszébe és azokat is mind beteszi. Mikor a hátizsák már akkora, mint egy hegy, akkor jön a papa, megfogja a két sarkát és az egészet kifordítja és kiszedi belőle az ő sok elveszett holmiját: a beretvát meg a spirituszforralót meg a nagy revolvert meg a nyulak vadászatáról szóló nagy könyvet meg az összecuszkható tentatartót és akkor a hátizsák megkisebbedik. És akkor jön a mamuska és belecsoomagol két doboz süteményt, egy rúd szalámit, egy szakajtó almát meg sok csokoládét meg két cipőt; és ettől a hátizsák megint olyan nagy lesz, mint egy hegy és mikor felemelik, kihasad az oldala és minden kifordul belőle. És az utolsó napon, mikor már indulni kellene, előhúrom az ágy alól a fehéreneműs zacskót, amelyen két nap óta aludtam, és akkor mindenki elszorodik, mert még ennek is bele kellene férni a hátizsákba. De nem fér bele és azért póstán küldik a Sanyi után.

És igaz is, egyszer azzal rohant haza a Sanyi, hogy kutya is kell a táborba, hogy megőrizze az ételmiszersátort és akkor nagy csetepaté volt, mert a kis Kató, tudod a Sanyinak a kis hugocskája, aki mindig a farkincámat huzogatja, nem akarta megengedni, hogy engem

elvigyének, de Sanyi hősie harc után végre győzött és a mamuska megengedte, hogy én is elmehessek a táborba. A fiúktól hallottam, hogy a táborban pompásan lehet heverészni és lazszálni és borzasztóan örülök, hogy én is cserkész lehetek; csak azt nem tudom, ki lesz az a kutya, aki az élelmiszersátort fogja őrizni. Remélem, jó barát-ságban leszünk majd.

Indulás előtt éjszaka valami mozgásra ébredtem, és láttam, hogy a mamuska csendesen odajön a Sanyi ágyához, leül az ágy szélére és nagyon, nagyon sokáig nézi a Sanyit. A szája mozgott közben és én tudtam, hogy most

a jó Istennel beszélget a Sanyiról, hogy segítse meg a táborban. És az én kis gazdám közben csak aludt és úgy szuszogott, mint egy kis masina, mert a fiúk nem tudják, hogy a mamuskájuk nappal a hátizsákot csomagolja és éjjel őrlök beszélget a jó Istennel. De én odamentem és a nyelvemmel megcsókoltam a mamuska kezét. És láttam, hogy a szemében olyan szép fényes cseppek vannak...“

E pillanatban éles berregéssel megszólalt az előszoba csengettyűje és Nyafi félbehagyva a levelet elrohant ugatni, mert az kutyakötelesség. És a levelet majd a következő számban olvassa tovább.

Szektor bácsi.

LÉGY RÉSEN ÉS NE LÉGY A RÉSBEN.

Balkörmös Bandi táboroz
Csapatjával javába,
S im szorgalom példájakép
Fejszét fürgén most vága ép
Egy nagy kidöntött fába,
Mit őrsével kivága.

De haj, a szorgalom nyomán
Nem mindig jár kitarítás.
A nap hanyatlík, kél az est,
Egész munkát végezni rest
(Sok már a lőtás, hajtás!)
Balkörmös Bandi pajtás.

„Hagyjunk kicsit holnapra is!“
Okoskodik magába. —
„Miért siessek oly nagyon,
Hisz holnap is idő vagyon.“
S a repedés nyomába
Egy éket ver a fába.

Am éjszakára, — oh mi baj! —
Őrségre hogy kiállott,
S a zajgó cserkészek hada
Édesdeden elszunnyada,
Nyugtót, haj, nem talál ott,
Rá gondok terhe szállott.

A bokrok között ugyanis
Gyanus neszek suhannak,
A lomb zizeg, az ág recseg,
Minthogyha kelne fergeteg.
„Utánanézek annak,
Hogy itt mi titkok vannak!“

És óvatosan meglapul,
S előre kúszik Endre
És bár nem is láthat sokat,
A gyanus rezgő bokrokat
— Ügyelve néma csendre! —
Végigkutatja rendre.

S hogy egy kidöntött fához ért,
Azonnal észrevette,
— A szívverése is megáll! —
Hogy egy farkas vagy egy sakál
Ólalkodik megette
És készülődik tette.

— És Bandi aggodalmi
Megnőnek im az éjben,
Nemcsak élteért reszket ő:
Rejtett kincséért — ami jó! —
Nadrágja mély zsebében,
Kolbász dagad kevélyen.

Hogy elkerülje a veszélyt,
— Fortélyban nincsen mása! —
A fának trözsén hasranyúl,
És szorosán hozzálapul,
Hogy a vad meg ne lássa,
Ha készül támadásra.

És izgalmában görcsösen
Rüg épen egyet hátra,
A vad előtte megjelen,
Rejtőzni, hah! reménytelen:
Tán egy menekvés — hátha? —
Van gyors elillanásba.

És talprapattan gyorsan ő,
Azaz pattanna talpra:
De, jaj, megáll szegény esze,
A fának titkos mágnese
— Éhezve tán a skalpra
A cserkészt fogvatartja.

„Mi ez? Minő szörnyű csoda?“
Rémüldözik magában.
Erőlködik, de hasztalan,

Egész hosszában fogva van
A bő cserkészruhában
A felhasított fában.

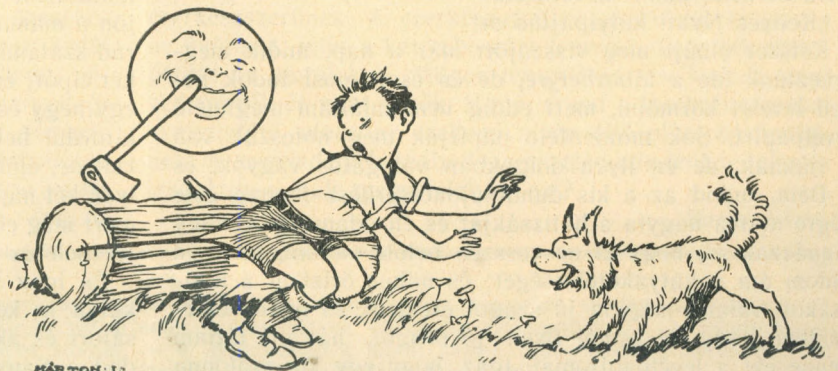
És ime most jön a java
E melabús regének,
A titokzatos fenevad
Némán a cserkészhez szalad,
S a nagy magányos éjben,
Lakmározik zsebében.

E válságos, nagy pillanat
Bandit kupán találta
És úgy süjtött szegényre le,
Hogy ájulásba szédüle.
Másik nap hajnalára,
Úgy leltek ottan rája.

Minő tanulság vonható
E gyönyörű mesébül?
A fábaszorult Bandinak
Kalañdjai mit mondanak?
Fejtsük ki azt is végül.
Tán lesz, ki rajta épül.

Midőn fejszét nagy fába vágsz,
Légy kétszeresen résen,
A férfinak törvénye ez:
Ha elkezdett, be is fejez,
Erősen és merészen,
Azonnal és egészen.

Mikroszkop.

HOGYAN DOLGOZNAK A KÍNAI TENGERI RABLÓK?

— Kultúrkép a mennyei birodalomból. —

Alig két napja, hogy egyik hadihajónkkal elhagytuk a hátsó-indiai Singapoore-i kikötőt s a közben kerekedett erős szélről felkorbácsolt Kínai-tengerbe értünk. A viharos Monszun-szelek beálltával a nyári hónapokban ezeken a vizeken a hajózási forgalom úgyszólván teljesen szünetel s ezért feltűnt, hogy noha még elég távol voltunk a kínai partoktól, a hullámzó nyílt tengeren itt-ott apró, furcsa alakú járművek bukkantak fel a tajtékozó hullámtarajokon. Fatörzsekől összetákolts és rizsszalmából font vitorlával hajtott tutajszerű kis alkalmatlanságok ezek.

Feltűnt nekünk, hogy valahányszor egy-egy ilyen tutaj közelébe értünk, ezek a kis járművek hirtelen más irányt véve, eltávolodtak tőlünk, majd csakhamar eltűntek a hullám völgyek ölében.

Nem sokkal ezután a mennyei birodalomnak — Kínának — egyik legforgalmasabb kikötőjébe, Sanghai-ba futottunk be. Az itt nagyszámban élő európaiaktól megtudtuk aztán, hogy a nyílt tengeren látott kis tutajok nem egyebek, mint kínai tengeri kalózkok járművei, akik nem rettennek vissza még attól sem, hogy a háborgó tengeren portyázásra induljanak és szívesen támadnak meg — különösen viharos éjszakák idején — kevés személyzettel bíró kis szállítógőzösöket és vitorlásokat és . . . kifosztják azokat. A hadihajót ezek a vakmerő rablók természetesen már jó messziről elkerülik.

Sanghaiban való tartózkodásunk alatt számos kisebb-nagyobb hajó állt a kikötőben. Egy nagy oceánjáró gőzös is volt köztük, amely Japánba való indulása előtt szénszükségletének kiegészítése végett, néhány órai tartózkodásra itt kikötött. Az oceánjáró délután érkezett s pontosan éjfélkor kellett az útját tovább folytatni Japán felé.

A kikötőben való tartózkodás idején a hajó kapitánya megengedte ugyan az utasoknak a partraszállást, de a legnagyobb óvatosságot ajánlotta a bennszülöttekkel való érintkezés esetén s elhárított magáról minden felelősséget az esetre, ha az utasokat a baj érné. — Egyben közölte velük, hogy két órával az elindulás előtt a hajó csónakjai a parton várni fogják a visszatérő utasokat.

Az exotikus kalandokat kedvelő európai utasok azonban túltették magukat a komoly figyelmeztetésen s így történt, hogy néhányan közülük — leginkább nők — már nem tértek vissza a hajóra . . . Eltűntek. Hogy mi módon és hová? Azt a kínai kikötővárosok viszonyaival ismerős tudja csak megmondani.

Az ideérkező tapasztalatlan európai utas ugyanis rendszerint elbűvölve, elkábulva a lampionokkal világított

szűk kínai utcák misztikus éjjeli életétől, megfedkedezik a hajóra való időbeni visszatérésről s csak akkor, az utolsó percben kap észbe, mikor az indulásra kész oceángőzös csónakjai már régen visszatértek a hajóra. A parthoz érve aztán, nehogy a hajó indulását lekésse, a legelső felkínálkozó kínai csónakos járművébe veti magát, melynek alattomos, ravasz tulajdonosa előbb jól kifürkészi utasát s ha benne értékes zsákmányt sejt, többedmagával valamelyik zeg-zugos sikátor labirintusában elrejtett ópiumbarlangba cipeli az idegent s ott fosztja ki a magával tehetetlen európaiat.

Körülbelül egy évvel ezután, egy másik hadihajónk fedélzetén tett földközi utazásom alkalmával félnapi távolságra a kínai partoktól, nyílt tengeren egy dán lobogó alatt hajózó, de cél és irány nélkül hanykolódó két-árbcos vitorlással találkoztunk. A vitorlás kapitánya az előárbcóhoz volt szögezve, hét főnyi legénysége pedig lemeszárrolva hevert szerzte a fedélzeten.

A vitorlást azután sleppbe fogva vontattuk a hongkongi kikötőbe, ahol az angol hatóságok rövidesen megállapították, hogy a dán vitorlás és legénysége kínai tengeri kalózkoknak esett marhalékul.

Még nem is ilyen régen, ezek a zsványok igen ravasz módját eszelték ki céljaik elérésére. — Történt ugyanis, hogy a tengeri rablók áruhában valamelyik nagy, forgalmas kínai kikötőben elindulásra készen álló oceángőzösre szálltak. Előre megbeszélte terv szerint egy részük első és másodosztályú (fedélzetközi) utasokként hajózták be magukat. Gonosz tervük könnyebb megvalósíthatása végett rendszerint olyan hajót

szemelt ki, amely a délutáni órákban hagyta el a kikötőt. Mikor aztán beállt az éjszaka, előre megbeszélte jelre a kalózkok előbujtak s miután a pár főnyi, éjjeli őrszolgálatot teljesítő legénységet előzetes elkábítás után megkötözték s ártalmatlanná tették, hozzáláttak az utasok és a hajórakomány kifosztásához. A zsákmányt aztán előzetes megbeszélés szerint a helyszínen termett kis tutajokra rakták, sorsára bízva a vezetés nélkül maradt s a tengeren ide-oda hanykolódó hajót és kifosztott utasait.

Az első pár eset után azonban a hajózási társulatok a kínaiaknak, bármily előkelő állásuk is voltak azok, csak mint fedélzetközi utasoknak engedték meg az utazást.

Mindezeket pedig okulásul említettem meg azért, hogy mindenki lássa, miként fest a kultúra és civilizáció Kínában, a XX. században. Mert — s ez a tájékozatlanok felvilágosításul szolgáljon — Kína, az nem . . . Japán.

Jenovay Jenő.

Kínai tengeri rabló kifosztja áldozatát.

A HAMVAI FIÚK

CSERKÉSZREGÉNY · IRTA: TÁBORI PÁL

A Sirályok külön-külön úgy érezték, mintha valameny-nyiüknek megszorították volna a kezét. S Tibi tényleg meg is mondta: ki mit csinált jól, mit vétett (Hamvai Gyurka útközben félórára elveszett, rossz útra tért) s összegezte az aznapi Sirály-munka eredményeit.

Vacsora után, kint, az iskola kertjében tábortűz köré ültek. Szokatlan varázsú élmény volt ez, amely mindennél jobban összefűzte a hatvan lélek minden mozdulását.

Együtt ültek, amíg álomba nem nótázták magukat.

*

Másnap korán megszólalt Sugár Laci kürtje. Fújta az ébresztőt s a gyerekek frissen ugrottak föl a szalmazsákról. Igaz, hogy ez a frissesség nem mindenkire vonatkozott s bizony Erdős Lajcsit egy félkancsó friss vízzel kellett nógatni — de hát Lajcsi nem haragudott meg érte, és alig pár perc alatt kint sorakoztak az udvaron.

Dalos kedvvel indultak neki a friss reggelnek. A csodálatos mátrai tájak panorámája egymásután terült eléjük, mint a hatalmas képeskönyv, amelyben óriás gyerekek lapoznak. Vitt az útjuk s délben, amikor a nap forrón tűzött lefelé, a Kékes hatalmas kilátótornyának árnyékában pihentek meg. Köröskörül enyhe lombbal kínált nyugvóhelyet az erdő.

Fölkapaszkodtak mindnyájan a faalkotmányra s szétnéztek. Különösen tiszta idő volt s Bozzay parancsnok úr sorra magyarázta, mennyi mindent látni innen. Igaz is, ha az ember megerőlteti a szemét, balkéz felől élesen láthatta a Kárpátok két gerincét, a legvidámabb fiú is elcsöndesedett, amikor arra néztek. S amikor Bozzay tanár úr pár szava után összekulcsolódtak a kezek s egy láncá fonódva énekelték a Hiszekegyet, olyan volt, mintha nem is kellett volna a felszólítás: a lelkek mélyéről szakadt ki az imádság.

Miután helyreraktak mindent, még maradt a vacsoráig idő. A parancsnok úr örsi foglalkozást rendelt s a Sirályok elhatározták, hogy megnézik a falut. Hallották, hogy van itt pár percnyire egy szép patak és Erdős Lajcsi máris pisztrángokról ábrándozott, amelyeket halászni fog. Igaz, hogy se horog, se pisztráng — de majd akad; ha más nem, csikóhal.

Elkéredzkedtek a parancsnok úrtól, aki szívesen engedte el őket s nekiindultak a falu főutcájának.

Pár perc múlva a kocsmá elé értek. A templommal szemben volt ez a fényesen kivilágított hely. Belülről durva hangok összevisszasága szűrődött feléjük. A fiúk ösztönösen összébb húzódtak. Bent most ablakot zúzhattak, üveg csörömpölése hallatszott. Hirtelen az utcára nyíló egyik ablak is cserepekre törve hullott a földre. Borzas, pirosragyulladt arcú fej bámult ki rajta, savós kék szem hunyorgott.

A fiúk hátráltak. De a fej tulajdonosa már észrevehette őket, mert ittas hebegéssel mutatott rájuk:

— Hehe . . . hehehe . . . itt vannak a pesti csirkefogók! Hehehe!

Tibi hátralépett s a fiúkat is magával húzta.

De már elkésett.

A borzas fej visszahúzódott s a következő pillanatban

egész ordító, pálinka- és borszagú csorda rohant ki a kocsmaján. Az ablakok alatt megálltak és gúnyos pillantással mérték végig a fiúkat. Egyre-másra szólalt meg közülük egy-egy támoalgó alak:

— Ugye, félték, mamlaszok . . . Nektek is csak a szátok jár!

— A híresek!

— Malaclópók!

— Nincs jobb dolgotok, hogy erre jártok? Hordjátok el magatokat!

— Csirkászok!

— Csikas gyáva ez mind! Egy se mer mozdulni!

— A parancsnokuk se különb! Csak egy ujjal nyúlnék hozzá, mindjárt a hetedik határban kalimpálna!

Amikor ideértek, Feri nem tudta tovább fékezni magát. Hogy őket szidták, annyi baj legyen, legfeljebb elfelejtik, vagy nevetnek rajta. De hogy a parancsnok urat becsméljék — azt már nem!

S mielőtt Tibi visszatarthatta volna, kiugrott a fiúk sűrű csoportjából, odaállt összeszorított ököllel a leghangosabb legény elé s rákiáltott:

— Nem szégyenli magát, maga részeg disznó! Az én parancsnokom csak hozzáér magához s azt is elfelejti, hogy fiú-e vagy lány! Maga — maga — hazug fráter!

Hát ez bizony csöppet sem volt cserkészszerű. Ez még a régi Hamvai Feri volt, akiben föl-fölbredtek a régmúlt hónapok lázadásai. Tibi ijedten szisszent föl, a fiúk fölkiáltottak.

A legények egy pillanatig merevülten álltak, ennyi vakmerőséget még se vártak volna ezektől a sárgainges, zöldnyakkendős legényektől. De aztán kitört a főlháborodás moraja s magasan rikoltó dühvé erősödött:

— Te mersz itt beszélni, te széllel bélelt senki!

— Tömjétek be a száját!

— Majd megmutatjuk, ki az erősebb!

— Kérsz te még sirva bocsánatot!

— Persze, azt hiszi, mert gazdag és pesti, mindent szabad neki!

— Hallottad mit mondott? Azt mondta, részegek vagyunk!

Az öklök görcsbe szorultak, egyik-másik kő vagy göröngy után kapott. Sőt, a lehangosabbnak hátsó zsebe felé tévedt a keze, ahol bicskája volt.

Tibi egyetlen pillantással végigmérte a helyzetet. Aztán szinte hátralökte a fiúkat s odaállt a hangoskodó társaság elé.

Ráordítottak:

— Hát ez mit akar?

— Menjen innen!

— Dobjátok nyakon!

— Követ a fejire!

Tibi nem mozdult. Amikor a kiabálás során pillanatnyi szünet támadt, megszólalt. S a hangja olyan nyugodt-szelíd volt, hogy a lárma meghökkenve csendesedett le és a legények furcsa mozdulatlansággal álltak ott. Egyik-másik felemelt kezében ott van még a göröngy, amit megszegyenülten ejtett nemsokára a földre.

— Nagyon szépen kérem — kezdte Tibi —, hagyják

abba! Belátom, hogy maguknak igazuk van, ez a fiú itt olyasmit mondott, amit nem kellett volna mondania. De hát az embernek könnyen kicsúszik ilyen a száján. Félreértették egymást. Ő azt hitte, hogy maguk valami csúnyát akarnak rólunk és a cserkészekről mondani. Pedig maguk bizonyára tudják, hogy a cserkészek csak jót akarnak. Mindenkinek jót. Maguk pedig azt hitték, hogy a fiú meg akarta sérteni magukat. Pedig esze ágába se volt, mert ha ilyet akart volna, nem lenne cserkész. Bocsánatot kér maguktól, ha sértett volna. És tessék elhinni, hogy mi igazán csak jót akarunk. Szeretnénk mindenkinek segíteni. Ugye, nem haragszanak? Jó estét kívánok. Gyerünk, fiúk!

A legények mogorván oszlottak szét. Bementek kalapjukért és hazafelé tartottak.

A fiúk is tovább igyekeztek. Hamvai Gyurka lelkesülten szorította meg Tibi kezét, de Feri nagyon elszégyelhetette magát, mert némán ment Szél Gyurka mellett s az egész hosszú úton végig, egész hazáig szót se szólt.

*

Míg a Sirályok a faluban jártak, a többi őr sem volt tétlen. Magas rőzsedombot hordtak össze a kert egyik márgás, agyagos részén. Szinte szabályos körben mélyült itt a talaj, annak a közepére rakták a gallyakat. Kovács Tibi alig hogy jelentette Körösi Dezsőnek a megérkezést, odasietett. Ma a Sirályok voltak a tűz gondozói, ami különös kitüntetését jelentett.

Egyáltalán, ez a mai tábortűz ritkasépet ígért. Köröskörül a kert különböző zugaiban az őrök összebujtak s itt is, ott is halk nótázás vagy próbálkozó szavalgatás hallatszott. Erősen készültek.

A Sirályok is hamar összeállították a műsort. Az őrsi induló, ez lesz persze a legelső. Utána Láng Pötyi szaval, Szél Gyurka utánozza a csapat különböző tagjait, Erdős Lajcsi és Hamvai Gyurka páros jelenetet adnak elő és Tibi mesél.

A vidám zsvivaj közepette Feri szomorúan, megbánással teli járt föl s alá. Most már érezte a súlyos hibát, amelyet elkövetett, a cserkészszerűtlen fellépést, amely igazán eredménytelen is volt. Csak azon rágódott: hogyan tegye jóvá a dolgot. Tibi ugyan bocsánatot kért a nevében, de hiszen a fiúkkal, a parancsnok úrral szemben is tartozik bocsánatkéréssel.

A vacsoránál alig evett s a tűzhöz kivitte pokrócát. Beleburkolózott s a rőzsedomb mögött, a sötétben feküdt le.

*

És föllobbant a tűz.

Nappal hatvan fiú hatvan felé vágyódott, hatvan féleképen akarta az egyet. Hatvan arcon mosolygott a nap-sugár, hatvan arca csapódott az eső. De itt a tűz körül egyetlen emberré ölelt a láng mindenkit.

Nem volt különbség s nem volt különbözni-akarás sem.

A máglya lobbanó fénnel világított és vörösre festette a halványnak tűnő arcokat.

Bozzay parancsnok úr nem volt a tűznél. Helyette Körösi Dezső vezette. A súlyos testű fiú belefeledkezett ebbe az élvezetbe — boldogan dirigálta a vidám éneket és a többi mókát. Mély basszushangja messzire dörgött az estében s magávalragadta az összes fiúkat.

Aztán sor került az egyes őrsi számokra. Valamennyi érdekes, kedves volt. Rendszerint vidám dolgokat válogattak össze — ilyenkor a tábortűz körül mindig vidámságra volt szükség. Ügyesítő játékok, tréfák váltogatták egymást.

Aztán Körösi Dezső mellől magas alak állt föl: Leveles Bandi szavalt.

Mindig ünnep volt, ha megszólt. Mély készség élt benne: szavakat s gondolatokat senki se tudott olyan tökéletesen visszaadni, mélyíteni, formálni, mint ez a hosszúranyúlt fiú. Szerepelt sokhelyütt, nem-cserkész verseket is szavalt eleget, kínáltak mindenféle alkalmat, ahol érvényesülhetett volna a cserkészettől eltérő uton: de itt maradt a fiúk között, mert a szíve idekötötte.

Most a „Magyar cserkész dalát” szavalta. A tisztán kicsendülő sorok új életre keltek ajkán.

A fiúk lebüvölten hallgatták.

Amikor Bandi befejezte, Körösi Dezső szólalt meg:

— Fiúk, mielőtt imádsággal fejeznék be a mai napot, amint Bozzay parancsnok úr szokta csinálni, vizsgáljuk végig eseményeit: mi történt, mit csináltunk, mi volt a jó s mi volt a rossz?

Mindegyik őr elmondotta most napi munkáját s Dezső megjegyzéseket fűzött az egyes részletekhez. Utoljára a Sirályokra került a sor.

Kovács Tibi nem hallgatott el semmit se a történetekből. Csak ép a maga szerepét tompította s igyekezett ki nem emelni.

Amikor végzett, Körösi Dezső megszólt:

— Láthatjátok fiúk, mire ragadja az embert a meg gondolatlanúság! Ha Tibi nincs ott, bizonyára véres fejfel hozák haza a dicső Sirályokat. No de hát reméljük: többször soha nem fordul ilyen dolog elő s ezzel lezárhatjuk az egész ügyet. Gyerünk tovább!

Feri úgy érezte, hogy titáni kéz fogja meg s állítja talpra. Száraz szájpaddal, kicsit rekedten szólalt meg:

— Dezső bátyám, nincs még vége! Még én nekem bocsánatot kell kérnem tőletek, hogy ilyen hozzátok nem méltó módon viselkedtem. Igazán belátom, hogy nem volt igazam s arra kérlek benneteket, bocsássatok meg!

Ugy érezte, hogy súlyos tehertől szabadult meg s tudta: ezt kellett tennie, egyebet nem is tehetett volna... Valaki hirtelen vállára tette kezét. Fölnézett. Mögötte Bozzay parancsnok úr állott. Megsimogatta fejét s aztán megszólt:

— Lássátok, fiúk, egyetlen tanuságunk van mindebből. Az, hogy nem igaz: csak a durva erőszak, a kegyetlen tülekedés ér ma valamit. Nem: a jóság is segít. És az el-

Odaállt a hangoskodó társaság elé.

durvult emberi lelkeken csak a jóság segít. Ezt mutatta meg Kovács Tibi s erre jött rá Hamvai Feri is. Hála Istennek, mind a ketten jóra jöttek rá. A jóság segít mindig s mindenütt.

Ima után összecsomagoltak. A tábortűz kialudt.

Bent, az iskolapadok között hamarosan szemükre szállott az álom. Mindenkinék, még Hamvai Ferinek is megnyugvást hozott — nem gyötörte semmi és igazi pihenéssel ringatta át a fiúkat a másnap új örömeibe.

HARMADIK FEJEZET.

„Egyszer esik esztendőbe . . .“

(Hamvai Feri naplójából.)

(Augusztus.)

Félkettő körül járhat az idő. Másfél óra van még hátra az őrésből. Nyugodtan írhatok, jó időbe telik, amíg föl-váltanak.

Annyi-annyi írivalóm lenne. Kerek két hónapja nem írhattam naplót, épen a tábor meg az iskola miatt. Harcolnom kellett, hogy eljöhessenek.

Soha ilyen boldog nem voltam.

Itt ülök a konyhában, a kifeszített vászontető alatt. Magam elé húztam a zsírosbödönt, rátettem a fedelét, meg egy csomó újságpapírost. Letakartam a gyűrődészkát tiszta papírossal s most nagyszerű íróasztalom van. Gergely Miki kölcsönadta a töltőtollát, avval szinte öröm írni. Csönd, nagy és tisztító csönd van, amely elfeledtetni velem mindazt, amit eddig átéltem, végigcsináltam. Soha nyugodtabb éjszakát!

Ma a Sirályok adják az éjszakai őrseget. Tibi beosztotta s telt is a fiúk közül. Arra kértem, hogy egytől háromig legyenek őr, mert naplót szeretnék írni. Nagyon kedvesen beleegyezett s azt mondta, akkor üljek a konyhába, főzök magamnak teát s írok ott. Szél Gyurka van a másik végén, szegény a sötétben üldögél a tábortűz mellett s a raktárhelyiségre vigyáz. No de Gyurka harmadszor van a táborban, bizonyosan nyugodtan őrködik és gondolkodik. Ha befejeztem, átmegyek hozzá.

Holnap mi vagyunk a konyhaszolgálószak. Reggel a

Fecskék mennek bevásárolni s nekünk kell főznünk. Remélem, nem fogok felsülni. Tibi nagyon jól főz s azt mondotta, én leszek az egyik kuktaja. Kíváncsi vagyok, hogy csinál az ember zöldbabfőzeléket. Osztani én fogok déleben.

Eg a munka a kezünk alatt. Vidám dallal dolgozunk és soha ilyen áldásnak a testi munkát nem éreztem. Valósággal gyönyörűség rözsét szedni, tábort tisztítani, díszíteni. Annyi munka vár még ránk, amíg igazán miénk lesz a tábor, jóban és rosszban megszokott tanyánk! De azt hiszem: annyi emlékekkel szolgál, annyi boldogságot örökít meg bennünk, hogy jövő nyárig élhetünk rajta.

Az előbb itt volt Tibi, megkérdezte, mi újság. Az éjszaka első felében, kettőig ő az ügyeletes őrvezető, aztán Gyurka lesz. Nem akarom, hogy az öcskös lássa, mit írok. Biztosan kigúnyolna, hogy figyelmes őrködés helyett naplót írkálok. De hiszen Tibi megengedte.

Fel-felügyelek. Körülöttem szél zizeg a bokrokban s a hataimas fenyőfák száraz ágait zörgeti. Amikor legelőször voltam ezelőtt négy nappal őrsegen, idegesített és aggasztott ez a folytonos szél-mozgás. Azóta hozzászoktam s ha tőlem függne, minden éjszaka őrködnék. De Tibi nem engedett. Azt mondta: aludni is kell, sokat kell s a tábor nem arra való, hogy nyúzott agárkutya-képében menjünk haza. Mindenesetre igaza van.

*

Ma különösen mozgalmas nap volt. Dél előtt átjöttek anyusék. Anyus meghatottan nézte kissé excentrikus konyhaberendezésünket és szakszerű tanácsokkal látta el a Sólymokat a lekvárosgombóc elkészítésére vonatkozóan. Azt hiszem, ha megkértük volna, odaáll és megfőzi az ebédet. De a Sólymokat méltóságukban sértette volna ez a segítség; megköszönték a jószándékot; maguk főztek tovább. Apus Bozzay parancsnok úrral beszélgetett. Velünk ebédelték s ebéd után visszahajóztak azzal, hogy jövő héten újra átjönnek, de akkor Lilit is elhozzák.

Kora délután Bundi bá' vezetése alatt elmentünk egyet sétálni. Már akinek kedve volt. Hogyan, hogyan nem történt, valahogy eltértünk a helyes irányból s ahelyett, hogy hat órára otthon lettünk volna, bizony félkilenc lett, mire porosan, izzadtan, fáradtan bevonultunk a tábor főkapuján.

(Folyt. köv.)

A „MAGYAR CSERKÉSZ“ EREDETI AFRIKAI CIKKEI.

Bizonyosan nagy örömmel fogadják olvasóink azt a hírt, hogy a „Magyar Cserkésznek“ sikerült megnyerni egy afrikai vadászt állandó munkatársul.

Új munkatársunk neve *Gajdács Mátyás*, aki lapunk szerkesztőjével együtt járt gimnáziumba. Ezelőtt 12 évvel került ki Afrikába, mint egy tudományos expedíció tagja. Kint érte a világháború. Ekkor francia fogságba került, de később — miután megszerezte az abbessziniai állapolgárságot — kiszabadult s *Addis-Abeba*-ban telepedett.

Azóta kint él teljes meglepedésben és jólétben. Foglalkozása: vadászat, vadállat értékesítés. Az esztendő nagyobb részét az afrikai őserdőkben tölti, hol lehetőleg élve keríti kézre az ott élő mindenféle állatokat s szállítja az európai állatkertekbe.

Elgondolható, hogy mennyi érdekes, izgalmas vadászkalandon ment már át! Szerkesztőnk most kapott tőle levelet, amelyben azt írja, hogy örömmel áll a magyar cserkészek rendelkezésére. Most egy nagyobb vadászkerútra indul, de onnan hazajövet azonnal ír, talán épen a legfrissebb kalandjairól. Sajnos erre még várunk kell egy keveset, mert *Addis-Abeba*, meg az afrikai őserdők messze vannak.

Ezzel a levelével küldte Gajdács az itt látható fényképet. Ehhez is fűződik már egy kellemetlen kaland. Tudniillik a képen látható bús majom, a mi legújabb munkatársunknak kedvenc keresztes-majma volt: Muki. Még pici korában fogta. Gonddal nevelte, ápolta s nagyon szerette. Muki is kedves volt. Sokat játszott, bolondozott, sok vig percet szerzett gazdájának.

De úgylátszik, Muki megúnta a fogságot. Valahogy megcsapta az őserdők szele. Ezzel azonban felvillant a szeme s vad dühvel ugrott rá gazdájára. Egy pillanat alatt összeharapdálta a bokáját és mindkét csuklóját. Csak az Isten óvta, hogy nem harapta át az ütőereit.

Gajdács egy hónapig kínlódott súlyos sebeivel (a majomharapás nagyon nehezen gyógyul), Mukit pedig, a hálátlan bestiát azonnal útnak indította Hamburg felé. Most valahol a híres Hagenbeck állatkertben gondolkozhatik az afrikai élet nagy kényelméről, az ő nagy uraságáról, gazdája jóságáról, amellyel rútul visszaélt.

A „G. N. K.“

— Tábortüzi história. —

A „G. N. K.“ azaz a Giliszták Nemzetközi Kongresszusa egy szép, poros út közepén ülésezett. A kert és a város minden részéből számosan csúsztak össze és a tanácskozás tekintélyét külön emelte az, hogy elnöke: harminchétgyűrűs, becsületes földévésben megöregedett giliszta ép tizedszer töltötte be ezt a tisztet. Már két napja tanácskoztak s most ép végére értek a megbeszéléseknek.

— Minden a legjobb rendben van — mondotta az elnök. — De a munkát nem szabad abbahagynunk. Igaz, hogy bőségesen ettünk eddig is földet s az általunk föl-kutatott földrétegek több centiméter mélységre terjednek. De még hallatlanul sok föld van, amit meg kell ennünk és át kell rágunk, a föld még csodálatos mélységeket rejt, azt mondják, több méter mélységre még mindig föld van. Oda csak késő unokáink fognak eljutni, de egyszer mégis eljutnak. Ehhez a működéshez a mélyen tisztelt résztvevőknek sok szerencsét kívánok és az értekezletet bezárom.

Az ülés után fesztelen csoportokban beszélgettek a giliszták. Az egyik ilyen társaságban egy ifjú giliszta hevesen magyarázta:

— Hallottátok már, hogy mi a legújabb módszer a gyűrűzéshez? Gyűrűzz a szalmaszállal! — ez a mai giliszta jelszava!

A többiek érdeklődéssel telten bólintottak s a fiatal giliszta ép meg akarta mutatni az új módszert, amikor a szalmaszál megmozdult s szürke, poros jövevény poty-tyant le a meglepett giliszták elébe.

— Hát maga micsoda? Maga is a kongresszusra jött? — kérdezte az ifjú giliszta.

A szürke jövevény fáradtan hajtotta le két kis csápját.

— Én nem tudom, kérem. Én csak azt tudom, hogy nagyon fáradt vagyok. Már két napja vándorlok, amíg ide értem és minden csúszásnál meg kell a hátamat hajlí-tani. Tessék csak elképzelni, annyiszor meghajlítani a hátat!

— Egyen talán egy kis földet — tanácsolta az egyik idősebb giliszta.

— Földet? — ismételte értelmetlenül a messziről jött vendég. — Mire jó az? Még sohase ettem!

A giliszták összedugták fejüket és sajnálkozva mor-molták:

— Szegény, még sohase evett földet! Biztos beteg! Fennhangon pedig így szóltak:

— És miért jött ide, ha olyan fáradt volt?

— Ide kellett jönnöm — felelte kimerülten a vendég.

— Itt kell bevéárnom, amíg háló szövődik belőlem, akkor meghalok, de újra föltámadok és a napsugárban fogok szállani. Színes szárnyaim lesznek és lepkének fognak hívni.

— Napsugár? Szállani? — Félrebeszél szegény! — mondták a giliszták és résztvevően mozgatták a gyű-rűiket.

A szegény kis hernyónak — mert hernyó volt a fáradt jövevény — egyre jobban összecsuklott a teste, sötét kö-rök karikáztak a szeme előtt s egyszerre csak úgy érezte, hogy mindennek vége van. Lehajtotta fejét s csöndesen el-szunnyadt.

A giliszták érdeklődéssel figyelték. Észrevették, hogy lassan, finom szálak borítják be a hernyócska testét, ame-lyek hamarosan kemény burokká erősödnek.

— Meghalt — mondták. Az emberek is mindig ezt mondják, ha valaki elrejtőzik a világ elől s valami szépre-nagyra készül.

A giliszta-kongresszus külön bizottságot küldött ki az új betegség tanulmányozására. A bizottság elnöke az ifjú giliszta lett s néhány bizottsági tagtársával együtt min-dennap kijött a burkot megtekinteni.

Egy szép, illatos reggelen, amikor a föld esőtől illa-tozott s fent az égen báránnyelűk kergették egymást, csak az üres burkot találták a helyén.

— Elpusztult — mondták. — Beteg betegség volt, csak a betegség maradt meg.

S hamar földet hordtak rá, hogy ne fertőzzön.

*

Fönt a magasban, illatos harangvirágok között apró, színesszárnyú lepke imbolygott. Csöpp testét kitérta a meleg fénynek s minden ize, porcikája ujjongás volt.

Lent a giliszták még mindig értelmetlenül álltak a föld-kupac körül...

Öreg Medve.

•••••

CSERKÉSZFIÚK ÍRÁSAI.

RAB MAGYAROKHOZ.

Szeretném most, ha lelkem mint bosszúért
Kiadlító, pusztító tüzes vihar...
Végig rohannék a határok mentén,
Hol néma könnyet sir a rabmagyar.

Szeretném most a magyarok szeméből
Kitörölni a néma könnyeket...
És visszaadná a magyar hazának
Az elveszt földből — amit csak lehet.

Magyar testvérek, szívemből szeretném,
Ha könnyebbé válna sorsotok,
Magyar testvérek, kérem az Istent, hogy
Enyhítse meg a gyászt és bánatot.

Szeretném most a lelketekbe vésni
A tiltott, régi, imádságos dalt,
Amely erőt öntne a lelketekbe
Igy esdvén: „Isen, áldd meg a magyart“.

Csikós Attila
208. Szent László-csapat.

A mi táborunk.

(Emlékek a szolnoki 196. Damjanich cs. cs.
bakonybéli táborából.)

Nagy az öröm a táborban. Nagy Kál-mán apja egész zsák almát küldött a csa-pátnak. (Tartsa meg az Isten Nagy bácsi jó szokását!) Tízórára mindegyik örs egy kis kosár almát kapott.

Nagy sakkverseny folyik az első örs sátorában. Hank Pisti tehát intézkedik, hogy tegyék félre az almát a verseny be-fejezéséig.

Haluska Bandi mellé kerül a kosár. Nézi a gyerek... nézi a szép, piroshejú gyümölcsöt, kivesz egyet... kettőt... aztán, mintha szórakozottságból tenné, nekifut a gyümölcs elfogyasztásához.

Vége a versenynek, Hank Pisti rendel-kezik.

— Na most már ehetünk! Add csak ide Bandi a kosarat!

Bandi ép az utolsó almát akarja be-kebelezni. Gyorsan visszazolja az almát, azután elkeseredett arccal odaadja Pisti-nek a kosarat.

— Itt van Pisti! Oszd szét közöttünk. De igazságosan!

*

Komoly öregcserkész rohan keresztül a táboron lobogó fehér papirossal kezében. A nagy sietségben kissé vigyázatlan is, mert véletlenül fellöki az egyik kis farkaskölyköt. Azonnal eltörik a mécses, már-mint a farkaskölyök részéről.

Az öregcserkész büne tudatában ta-nácstalanul áll a helyén. Hiába vigasztalja cserkésztestvérét, hogy „több is vészett Mohácsnál“, a kedves kis farkaskölyök szeméből bőven omolnak a könnyek.

Az öregcserkész alkudozni próbál.
— Hallgass el Pista — kapsz tőlem egy szép piros almát!

Pista azonban erkölcsi érzete magas-latára emelkedik.

Arvéd hosszú, nagy szenvedések után 1928. aug. hó 14-én meghalt. Cserkész-apród testvérei 1928 augusztus hó 16-án kísérték ki utolsó útjára.

Mindenki figyelmébe! Nem régen minden csapat parancsnokának írt Kálmán bácsi egy levelet, amelyben kérte a cserkészszülők és cserkészbarátok címét. Ha még nem tudta volna bármilyen okból elküldeni ezt a parancsnok úr szerkesztőségünkbe, legyetek segítségére, hogy a címetek minden helyről megkaphassuk. — A beküldött címekre a napokban megy el ugyancsak Kálmán bácsinak egy körlevele. Hívjátok fel arra jó szüleiteknek s minden cserkészbarátnak figyelmét! *Nagyon fontos, hogy ezt a kérésünket minden cserkész teljesítse.*

I. KERÜLET.

A B. I. K. cserkészek XVI. nagytábor. Az idei évben a tavalyi mozgótáborban megszeretett bakonyi hegyeket kerestük fel. A táborozók Veszprémvársányban sorsára és néhány gyengébb fiúra bízták a tábori szerelvényt vivő vasúti kocsit. A tábor pedig könnyű sátrakkal felfegyverkezve nekivágott a vasút mentén gyalog, az egész Bakony legszebb részének, a regényes Cuha völgyének. Egy darabig gyönyörködtünk a síkságot uraló Pannonhalma méltóságában, aztán elnyelt bennünket a Cuha mély vad völgye. Ott is éjszakáztunk a vasút mellett. Reggel Zircen utolért a vagon, kirakodtunk és az apátság szekerével — mindössze egyszeri felborulással — kivittük a szerelvényt a táborhelyre. Akli puszta legelőrejeinek hatalmas fáit alá, Zircről kb. 7 kilométerre. Rövid egy nap alatt elkészült a tábor, az „A” típusú őrsi sátraktól körülzárt főtéren 16 méteres fenyőszál tetején lengett a zászló. Második napi esti imánkat már a tábor feletti hegyoldalon emelt 10 méteres, szentföldi töviskoszorúval ékesített keresztünk alatt mondhattuk el. A tábor első kéthetének programját főleg nagy kirándulások töltötték be. Gyönyörködtünk ezek során a Papodtetőről a Balatonban. Jártunk Fenyőfőn, a Bakony legmagasabb pontján a Kőrishegyen. Megilletődött szívvel jártuk be az ősi benecés kolostort Bakonybélben. Megcsodáltuk a Gerenc szurdokának vad sziklafalait. A cisztercita atyák nagy szeretettel kalauzoltak a Zirci kolostorban és az ország második botanikus kertjében, az apátsági angol kertben. A harmadik héten mind a 34 táborozó megtanulta a rejtelmes indián tudományokat, a kés- és baltadobást, lassózást, versenyzett famászásban, tűzrakásban, faragásban, vázlatrajzolásban stb. Minden kiránduló egységet megleptek az ottmaradtok valami szép új tábordiszitással. Így még a bontás reggelét közvetlenül megelőző este is díszítettük a táborot. Aztán fájó szívvel lebontottuk a táborot, eltüntettük minden nyomát, csak az elrúvult kereszt a hegyoldalban hirdeti a tábor emlékét. Este pedig a Tihanyba küldött őrs kivételével, szerető mamai kezek vették gondjukba a Bakonyból hazatért ifjú „haramiákat”.

B. I. K.

A 32. sz. Levente cs.-cs. Ipolytarnócon jártak a nyáron, amelyet sajnos három oldalról vesz körül a cseh határ. Jártak 3 hike-on, köztük a salgótarjáni bányákban, megszemléltek a nép munkáját, a vidék flóráját. A tábor építményei közül különösen a fatörzsekből való kerítés, forrás, a csatornázott táborúzhely, a forrásban-is hívós pince váltak ki. E két utóbbit — közvetlen kérésre — épen is hagyták az ottaniaknak. Augusztus 5-én tartották a részben már palóciás viseletű, falusiak jelenlétében ünnepélyüket és bensőséges táborüztüket. Egy hét múlva már „üres volt a végvidéki fészek”, mely azonban remélhetőleg nem lesz soká „végvidéki”.

III. KERÜLET.

A 213. sz. Koháry István cs.-cs. II. raja június 30-tól július 21-ig Putnok közelében, a Holt-Sajó partján táborozott. A fiúk nagyobb része ez alkalommal először volt táborban; elméleti készségük gyakorlati tereen most állotta ki a próbát. A reggeli és esti ima és a mindennapi szentmise a vallásos érzés, a napirend és a táborúzi megbeszélések pedig a cserkészszellem biztosítását célozták. Játásra pompás helyet nyújtott a Sajóparti nagy rét, amelynek szélén a táborunk állott; fürdésre igen kellemes volt a Sajó vize. Ezt különösen július első hetének szinte elviselhetetlenül forró napjain élvezték a fiúk. Ismereteink bővítésére használtuk fel a kirándulásokat. Tíz órás őrsi cserkészés a vidéken, a királdi és farkaslyuki kőszénbányák, az ózdi vasgyár, az aggteleki cseppkőbarlang megtekintése, valamint az őrsi akadályverseny is nem csak érdekes, hanem rendkívüli tanulságos élmény is volt. Az őrs- és segédőrsvezetők számára éjjeli nyomkeresést rendeztünk, amely igen szép eredménnyel végződött. Így a kellemes a hasznossal egyesítve, nagyon jól éreztük magunkat a táborban és a három hét elteltével fájó szívvel vettünk búcsút a számunkra oly kedvessé vált helytől.

IV. KERÜLET.

A tatabányai 463. sz. „Szerencse fel!” cserkészcsapat augusztus 6-án indult először táborozni. A kis bányászfiúk leírhatatlan örömmel készülődtek már napokkal előbb. Nagy boldogság is az. Hiszen a kis bányászcserekszek még csak most pár hete tettek fogadalmat és máris táborba indulnak. Maguk tolták a szerkocsira felpakolt sátrakat és a konyhafelszerelést a 15 km-re fekvő Környei-tó mellé, ahol egy regényes, szép helyen a fiúk csakhamar felépítették a táborot. Csak négy napos volt a tábor, mégis oly gondnal csinostották a fiúk, mintha örökké ott kellene maradniuk. Kellemesen, de gyorsan telt az idő. A környei tóban sokat fürdöttünk és csónakáztunk, az élelmet is csónakkal szállítottuk át. Még rádiónk is volt a táborban. Olyan hamar eltelt a négy nap, mint egy rövid álom.

V. KERÜLET.

Az 550. sz. Baross-csapat július 11-től július 23-ig Ausztriában mozgótáborot rendezett 12 létszámmal. — A csapat legszebb és legjobban sikerült tábor aug. 5-től aug. 21-ig a Bükkben Görömböly-Tapolcán volt 33 létszámmal. A tábor tartama alatt több őrsi versenyt rendezett a parancsnokság. A csapatkirándulások keretében megtekintették a hámoritavat, Lillafüredet, a tapolcai kő-, agyag- és mészbányát, a diógyőri vasgyárat és

Miskolc városát. Szent István napján a csapat résztvett a Szent Jobb körmeneten és megtekintette a cserkészparkot. — A csapat fuvvözenekara aug. 20-án Hódmezőváráshelyen szerepelt szép sikerrel. — A szegedi cserkészstrandon a csapat két viziórse működik az utászoktól kölcsönkapott csónakokkal.

Fogadalomtétel. 569. sz. Hunnor cs.-cs. Füzesgyarmaton 1928 aug. hó 9-én tartotta fogadalomtételi ünnepélyét, mely próbotáborozással volt kapcsolatos. Blankenstein gróf úr erdejének egy tisztásán három napig táboroztak a Hunnorok. Mondott nap délutánján 12 cserkész fogadalmat, 5 kicserkész apród ígéretet tett. Az ünnepi beszédet Némethy Samu kerületi vezetőfőnök mondotta. A grófi család és Füzesgyarmat társadalma igen szép számban vett részt az ünnepélyen.

Táborúzi. Az 557. sz. Botond cs.-cs. Gyomán augusztus hó 19-én este táborúzt tartott a sportpályán. Gyoma társadalmának színe-java vett részt ez ünnepélyes nyilvános táborúzi. A táborúzi vége felé érkezett meg Némethy Samu, ker. vezetőfőnök, aki komoly beszéddel zárta be a táborúzt, ügyesen beleszóvén István király emlékét. A közönség lelkesen ünnepelte a legöregebb cserkészt.

Az 556. sz. „Szathmáry Pál” cs.-cs. melynek kebelében 9 566-os „Simonyi” és 1 292-es „Turul” cserkész is volt — idei nagytáborát a Mátra-hegységben tartotta, a 16 napos állótábor Tar község határában húzódó Csevice-völgyben, a híres „Csevice-forrás” mellett zajlott le. Az állótáborozás élvezése mellett több nagyobb kirándulás is volt. Megtekintettük a hasznos várromokat, voltunk az Ágasváron, Gallyatetőn, Muzslán, Parádon. Megtekintettük a salgótarjáni célműveket, üvegyárat és a szénbányákat. Ellátogattunk a mátraverebélyi Szent-Kútkolostor búcsújárá helyre is. Magas látogatásával kitüntetett bennünket gróf Teleki Pál tb. főcserkészünk és Vidovszky Kálmán, a Magyar Cserkész szerkesztője. Táborunk a legnagyobb siker jegyében folyt le.

Az 550. sz. Baross II. raja július 19-től augusztus 3-áig táborozott 23-as létszámmal, cs. Ormos Zsigmond táborparancsnok vezetése alatt. A mozgótábor útíránya a következő volt: Eger, Szarvaskő, Belpátfalva, Szilvásvár, Tófalusi völgy, Csurgó, Csapkésűt, Jávorkút, Omassa, Felsőforrás, Diógyőr, Miskolc; újpesti vízitelep. — A tábor alkalmával megtartott őrsi verseny eredménye: 1. úszásban az őrsök helyezéseinek sorrendje: 2. 1. 3. ős. 2. kézilabda-játékban: 3. 1. 2. ős. 3. sátor- és felszerelés rend: 3. 1. 2. ős. Végeredmény: első a 3. ős, második az 1., harmadik a 2. ős. Egyéni versenyben (földrajz, történelem, morse, térkép, atlétika) első az 1. ős. a 2. és 3. ős holtversenyben végeztek.

Az 570. sz. „Csermák ezredes” felső keresk. iskola csapata első nagytáborát Gödöllő-Isaszeg közötti Király-erdőben rendezte, július 10-től augusztus 14-ig. Ugyanezen a helyen táborozhatott egykor Damjanich serege a híres isaszegi csata idején. A történelmi emlékek, a szép hely és a közeli telepek szíves figyelmé nagyban hozzájárult a dr. Pintér László parancsnok vezetése alatt rendezett tábor fényes sikeréhez. A tábor legkedvesebb emlékei: a m. kir. csendőrségi kutya-telepen rendezett kísérletek a jelentőku tyával, a m. kir. áll. baromfitelepen, méhészeti telepen rendezett kirándulásaink. Isaszegen pedig megkerestük a honvéd-

Diákok!

Használt tankönyveket

legmagasabb áron vásárol:

KÖZPONTI ANTIQUARIUM

Budapest, IV. kerület, Múzeum-körút 17. szám.

Telefonszámra hához megyünk! (Automata 883-64.)

STOWASSER

cserkészek szállítója

BUDAPEST

II. KER., LÁNCID-UTCA 5. SZ.

Hangszerek elismert legjobb gyártmányok. — Húrok legjobb minőségben.

Javítások, továbbá bármely hangszernek szakszerű elkészítése!

Első magyar
hangszergyár!

Rágógummi Wrigley-féle és üdítő cukorkapasztillák

citrom, narancs és menthol ízekben, hengeralakúra higiénikusan csomagolva. Ünnepek, kirándulások és táborozásra legalkalmasabb. Csapatoknak nagybani árban utánnvétellel vagy bizományba.

Kapható a „Cserkészboltban” is. Magyarországi főlerakat:

PULJER J. Budapest, V., Garam-utca 25.

Cserkész **MENTŐTÁSKA** elősegélynyújtáshoz tökéletesen felszerelve, izléses, praktikus kivitelben, beosztásos bádogdobozban, vízhatlan vászonhuzattal, vallszíjjal beszerezhető
„TURUL” KÖTSZERGYÁRBAN
Budapest, II., Erőd-utca 1-3. szám.
Telefon: 526-42. Ára Ia felszereléssel 12,50 P. Telefon: 526-12.
IIa felszereléssel 11,50 P.
Hiányos mentőszekrények kiegészítéset vállaljuk. Postai megrendeléseket leggyorsabban elintézzük.

Uj beszerzési forrás!

Sportfelszerelés és
Cserkészfelszerelés!

BÁRD, Kossuth Lajos-u. 4.

A Magyar Ifjúsági Vöröskereszt Egyesület
elárusító helye

a **Cserkészboltban** van
V., Hajnal-utca 6. sz., Cserkészház.

Kézgyűességek, kézimunkák, terítők, díszes párnák, babák, karácsonyfadíszek stb. feltűnően olcsó áron kaphatók.

REMINGTON

Portable

írógép

Az egész világon ismerik és elismerik a
Remington Portable
írógép fölényét.

Nem játék! Nem miniatűr!
Hanem komoly hordozható gép a

REMINGTON PORTABLE

négysoros, standard billentyűzetű írógép.

Úgy a REMINGTON-PORTABLE,
mint a többi legújabb modelljeinket
díjmentesen, vételkényszer nélkül
mutatjuk be országszerte, kedvező
fizetési feltételek mellett, 18 havi
hitelre is.

Remington Írógép Rt.

Budapest, VI., Andrassy-út 12.
a Magyar Cserkészszövetség szállítója.

Írógépeink kiválóságáról véleményt adhat a
Magyar Cserkészszövetség Gazdasági Hivatala.

A „CSEKÉSZBOLT”-ban kapható kiadványok árjegyzéke.

I. KÖNYVEK:

Cserkészpróbák:	Pengő
<i>Temesi</i> : Cserkészkönyv IV. kiad.	2'—
— egész vászonkötésben	3'—
<i>Sztrilich—Mócsy</i> : Cserkészsegít- ségnyújtás kiskatéja	0:30
<i>Virosztek</i> : Első segítség	2:40
<i>Dr. Fodor</i> : Magyarország föld- rajza	0:40
<i>Sztrilich—Mócsy</i> : Tábortun- kák (II. kiadás)	0:80
<i>Buczkó</i> : Törvénytudományok	0:80
<i>Gerő</i> : Térképismeret	0:24
<i>Mócsy—Jaschik</i> : Cserkészfizika és kémia (II. kiadás)	0:32
<i>Dr. Spilenberg</i> : A magyar cser- kész dalok könyve III. kiad.	1:20
<i>Temesi</i> : Magyarország története	1'—
A különpróbák:	
<i>P. Olasz Péter</i> : Ezeremester	0:56
<i>Sztrilich—Ranschburg</i> : Az erdők ezeremestere	1:20
<i>Sztrilich—Ifj. Zsembery</i> : Jeladás	0:60
<i>Kosztka</i> : A könyvkötés	1:20
<i>Dr. Borsiczky</i> : A kerékpározás szabályai	0:60
<i>Fináczky</i> : Lassozás és síelés	0:32
<i>Serényi—Hefty</i> : Sísport	1'—
<i>Erzbrucker—Sztrilich</i> : Vízicser- készet	1:20
Jellemfelesztők:	
<i>Könn</i> : Esto vir	2:50
<i>Prohászka</i> : Breviárium	1:60
<i>Foerster</i> : Az életművészete (V. k.)	4:10
<i>Sik—Schütz</i> : Imádságok könyve	5'—
<i>Dr. Tóth T.</i> : Dohányzol?	1'—
— Ne igyál!	0:80
— A tiszta férfiúság	5:50
— Ugyanaz amatorkötésben	6'—
— A művelt ifjú	4'—
— Ugyanaz amatorkötésben	4:50
— A jellemes ifjú	4'—
— Ugyanaz amatorkötésben	4:50
— A vallásos ifjú, I. és II. kö- tet, füzve	8'—
— Ugyanaz amatorkötésben	9'—
<i>Dr. Schütz</i> : Katholikus erkölcsan	2:80
<i>Dr. Viktor</i> : A szentek szentjében	3'—
<i>Sándor</i> : A kath. cserkész imái	0:80
Ugyanaz kemény vászonkötésben	1:60
<i>Lieszkovszky</i> : Módor és jellem	5'—
<i>Dr. Marczell—Dr. Koszterszitz</i> : A kemény parancs	5'—
Gyakorlati cserkészélet:	
Játékoskönyv II. kiadás	1:20
<i>Nagy Főnök</i> : Indián iskola	1:20
— „ „ Indián önvédelem	2'—
— „ „ Vadászósvényen	1:20
<i>Zsembery Gyula</i> : Evezés	2'—
<i>Strömpl</i> : Térképolvasás	2'—
<i>Temesi</i> : Kopenhágai Jamboree, 1924.	2:40
Nagytabori zsebkönyv	0:16
<i>Sik—Zsembery</i> : N. N. T. Em- lékkönyv	2:40
<i>Csörgey—Szilády</i> : Környékünk állatvilága	1:70
<i>Kiss</i> : Tábortáborozás (II. kiadás)	0:16
<i>Óbeges</i> : Időjósítás és időmeg- határozás	0:90
<i>Lipthay</i> : Főzési receptek	0:08
<i>Hunyadi E.</i> : Tábortudományok	1:50
<i>Gerritsen</i> : Farkaskölyök könyve	1'—
<i>Kovácsik</i> : Az erdő világa	1:20

Költemények és színdarabok:

<i>Sik S.</i> : Sarlós boldogasszony	2:50
„ „ Magyar fiú szavalókönyve	6'—
<i>Erzbrucker</i> : Erdő mellett nem jó lakni (cserkészvígjáték 1 felvonásban)	0:16
<i>Haranghy</i> : A két arabus (vígjáték)	0:24
— A modern cserkész- tábor (bohózat)	0:24
<i>Landik</i> : Diákszínpad	0:40
<i>Kosztler Atya</i> : Cserkész-tábor színpada	0:80
„ „ Marciék 3 kíván- sága	0:16
„ „ Csillagszemű fiúk	0:16
„ „ Meseszínház	4'—
„ „ Mesélnek a kulisszák	1:20
„ „ Pszichofutballisták	1'—
<i>Radványi</i> : Színdarabok	0:60
„ Gelencei fényjelek	0:40
„ Apátlan székelyek	0:50
„ Karcsi nagyon beteg	0:30
„ Vigan fiúk, cserkész- fiúk	0:40
<i>Skorka</i> : Kék ég alatt (versek)	0:80
<i>Vidám</i> : Jelenetek	0:40
<i>Slachta M.</i> : Elkapott sugarak	4'—
A sajtóbizottság határozata szerint az előadás joga 10 példány vásárlásához van kötve.	

Cserkészregények

és elbeszélések:	
<i>Dr. Farkas Gy</i> : Hadak útján	0:96
„ „ Forrongólelkek	2:24
„ „ Tábortűz üzenet	1:16
<i>Gyökössy</i> : Tábortáboroznak a palotai cserkészek	1:50
— Palotai cserkészek	1:60
<i>Dr. Zsembery</i> : Fertő—Balatoni utunk	1'—
— Ezer kilométer hazai vizeken	1'—
<i>Szombathy</i> : Mikulics szárazon és vízen	2'—
<i>Móricz Pál</i> : Rejtélyes Alföld	6'—
— Hortobágyi legendák	5'—
<i>Radványi K.</i> : Nap sugar leventék	1:12
— Hazafelé	3:20
<i>Csaba I. dr.</i> : Hasad a hajnal	3'—
<i>Haranghy</i> : Robinson unokái	3'—
Csak e könyvnél 5 példánynál 20%, 10 pld.-nál 33% engedmény	

Vezetői-könyvek:

<i>Sik</i> : Vezetők Könyve (II. k.)	3:20
<i>Major</i> : Őrsvezetők könyve (III. kiadás)	2:20
Cserkésztszisz (a 90. Szik. kiadá- sában)	3:20
<i>Baden-Powell</i> : Der Pfadfinder	8'—
— Der Pfadfinderführer	6'—
<i>Faragó</i> : Kisfiú és a cserkészlet	1:40
<i>Niels—Király</i> : Dán gimnasztika	6'—
<i>Moldoványi</i> : Útmutatás atlétikai versenyek rendezéséhez	2'—
<i>Csorba</i> : Zenés szabadgyakorla- tok	4'—

Szabályzatok:

A M. Cs. Sz. szervezési szabály- zata	0:24
Szervezési utasítás	0:40
Szövetségi, kerületi és csapat ügy. rend	0:32
Kiképzési szabályzat	0:16
Ruházati szabályzat	0:08

Különpróbaszabályzat	0:24
Cserkészbecsületbírószági sza- bályzat	0:24

Mi kapható még:

<i>Kápolnai</i> : B. P. életrajza	3'—
<i>A magyar cserkész naptára</i> 1928-ra	1'—
<i>Árky</i> : Cserkészjáték	1:20
Baden-Powell arcképe	0:16
<i>Benedek B.</i> : A megyeri sivatagig	2:40
<i>Borsiczky</i> : Csösz	0:40
<i>Bódy</i> : Magyar zászló, címer stb.	0:80
Cserkészinduló-kotta	0:08
„ Kalendárium 1928	2'—
„ naptár 1926.	0:80
„ notesz	0:50
Csiki-féle budapesti fényképle- velezőlapok drb.-ja	0:20
Ugyanaz 13×18 cm nagyságban	0:80
<i>Fischer—Janson</i> : Angol nyelv- könyv	3:50
Magyar Jövő 26. sz. csapat em- lékkönyve	2'—
Magyar Katekizmus	1'—
<i>Márton</i> : Dániai Jamboree album	5:60
„ levelezőlapok	0:08
Mi törvényünk (törvénytudoma- nyozás)	0:20
Nagytabori emlékalbum	1:20
„ fényképek	0:40
„ panoráma keretbeve	10'—

Plakátok:	
Nagytabori	—80
Légy résen (nagy)	—30
Légy résen (kicsi)	—20
Mi törvényünk	—24
Szepességi emlékkönyv	8'—
Táviró műszerismeret	0:80
<i>Walter</i> : Gaudeamus I. köt.	
2:80 P, II. 4:20 P, III.	5'—
a három kötet kötve tokban	16'—
<i>Zadravecz</i> : Szentföld	4'—
„ U. a. kötve	5'—

II.

HIVATALOS NYOMTATVÁNYOK:

Tiszti igazoláshoz szükséges nyomtat- ványok	ingyen
Jelentkezési lap (cserkészeknek)	0:06
Törzslap	0:08
I—II. osztályú különpróba bizo- nyítvány	0:03
Őrsvezetői, s. őrsvezetői és raj- vezetői igazolvány	0:03
Évi jelentési ürlap	0:08
Havi járulékkönyvecske	0:08
Cserkész-, kiscserkész-, farkas- kölyök-, apród-igazolvány	0:10
Öregcserkész-igazolvány	0:16
Leventenyomtatványok I—7. sz. á	0:06

III.

TÉRKEPEK ÉS KALAUZOK:

A Magyar Térképészeti Intézet és a Turistaság és Alpinizmus kiadásában meg- jelent összes térképek és utikalauzok szintén kaphatók. Pl.	
Budapest környéke 1:37500	2'—
Budapest részletes kalauza	3'—
Budapest Dunajobbparti környéke	4'—
Sopron, Eger, Szeged, Tihany kalauza egyenként	1'—
Sopron 2 térképpel, Pécs	1:60
Pannonhalma	—60

A legújabb: *Gyakorlati szabályzat* 1'— P. *Tábortáborozási szabályzat* —60 P.

